

Patryk Wilczak od dziecka uwielbiał oglądać filmy

Dwukrotnie zdawał na medycynę, jednak miłość do filmu
wygrała i został aktorem

przy SOBOCIE

Sobota–niedziela, 27–28.06.2026

Nr 147 (24 809) • Rok 81

Cena 5,50 zł (w tym 8% VAT)

Nr ISSN 2353-6160 • Nr indeksu 350-028

www.dziennikbaaltycki.pl

POLECA SIĘ NA SPOKOJNY WEEKEND:

• Przegląd najciekawszych promocji w sklepach
• Porady • Krzyżówki • Ważne daty • Imieniny

FOT. KAROLINA MISZTAŁ

ZDROWIE • STR. 8-9

Zakrzepica potrafi
rozwijać się po cichu.
Jak rozpoznać objawy?

PRZYRODA • STR. 16

Jaśminowiec wonny
jest wytrzymały i ma
niewielkie wymagania

ŚWIAT WOKÓŁ NAS • STR. 19

*Różne drogi, wspólny
cel.* Co łączy pokolenia
w e-zakupach?

► NA SYGNALE

997

Policja

998

Straż Pożarna

999

Pogotowie

numer alarmowy

Przed wyjazdem na wakacje warto skompletować apteczkę

Nie ma jednego modelu zawartości apteczki wakacyjnej, bo każdy powinien skompletować ją indywidualnie, w zależności od wieku, miejsca i celu podróży. Jednak w każdej wakacyjnej apteczce powinny się znaleźć podstawowe leki i preparaty, które pozwolą nam interweniować w następujących sytuacjach: ból i gorączka, choroba lokomocyjna, podrażnienia słoneczne, zaburzenia układu pokarmowego, urazy, uczulenia. Osoby, które borykają się z chorobami przewlekłymi, powinny zabrać odpowiednią ilość dawek na wyjazd. Dobrą zasadą jest zapakowanie swojej dokumentacji medycznej. Może się przydać w przypadku nagłego zaostrożenia choroby. **Pap**

NAJTRUDNIEJSZYM ETAPEM W MOIM ŻYCIU BYŁY TE CHWILE, KIEDY ODCHODZILI MOI BLISCY, BO JESTEM OSOBĄ NIEZWYKLE RODZINNA

Natalia Kukulska

► NIEPORADNIK TATUSIA

Włosy nie zęby, odrosną

Młodszy się nie odzywa. Bo wygląda jak nie on. A wszystko przez... klikacza.

Klikacz to w sumie jedna z tych bezsensownych zabawek, które nie powinny w ogóle powstać, bo wygląda jak element klawiatury, którą ktoś połamał. Ot, kilka przycisków, które... klikają. Młodszy ma coś w rodzaju kolekcji. Wszystkie właściwie takie same, z wyjątkiem jednego, który nie klika.

I dumny jest z tej kolekcji. A koleżanka ośmieliła się dotknąć klikacza bez jego zgody. – A ja mówiłem, że nie wolno! – bronił się potem, gdy ojciec rodzony, dokładnie w dzień ojca, dowiedział się, że dziewczę pobił. Może pobił to duże słowo, ale przyłożył i bolało. I duszeniem straszył. – Ja tylko żartowałem! – bronił się dalej Młodszy. Ale najgorsze było, że tata przeprosić kazał. Prezent w ramach przeprosin nie był tak bolesny – choć to klikacz – jak te przeprosiny. Długo przez usta przejść nie chciały, ćwiczył, aż w końcu zabrzmiały jak przeprosiny aktora ze spalonego teatru.

I wszystko byłoby dobrze, gdyby nie fakt, że Młodszy obraził się samym faktem przeprosin. Tylko dziwnie wybrał obiekt okazywania focha. Bo nie padło na brata, na tatę, nawet nie na przeproszaną koleżankę, ale na fryzjerkę. Zamiast więc powiedzieć jej jakiej fryzury sobie życzy, wielokrotnie zapewnił, że nie życzy sobie. Że ma go obciąć i kropka, żadnych fryzur.

Dostał więc żadną fryzurę. Taką niefryzurę.

Ale, co gorsze, Starszy dostał porządną. Taką prima sort, bo dokładnie podyktował, czego chce.

Tato

► NA ZAKUPY

Początek wakacji to czas, kiedy sklepy stawiają na produkty przydatne podczas letnich wyjazdów i wypoczynku na świeżym powietrzu

Lidl**Oferta na akcesoria podróżne**

W Lidlu dostępne będą przedmioty niezbędne w sezonie urlopowym, m.in.: kosmetyczka Wittchen, wymiary: 13 × 28 × 16 cm, 4 kolory, w cenie 49,99 zł, plecak do samolotu lub torba podróżna free on board Wittchen, do wyboru: wymiary plecaka 40 × 20 × 25 cm lub 40 × 26 × 33 cm, 3 wzory, z przegradą na laptop 12–14", wymiary torby 28 × 40 × 17 cm, 3 kolory, wymiary torby 22 × 39 × 20 cm, 4 kolory, w cenie 99,99 zł. Oprócz tego walizka mała Wittchen z polipropylenu, wymiary: 55 × 20 × 38 cm, 6 kolorów, w cenie 139 zł, walizka średnia Wittchen z polipropylenu, wymiary: 65 × 23 × 44 cm, 6 kolorów, w cenie 159 zł, i walizka duża Wittchen z polipropylenu, wymiary: 75 × 27–31 × 50 cm, 6 kolorów, w cenie 189 zł. Oferta ważna od 29.06.

Biedronka**Produkty przydatne podczas plażowania**

Biedronka oferuje akcesoria na wakacyjny wypoczynek. Wśród nich: maska do snorkelingu – posiada zawór blokujący wlewanie się wody do maski przez fajkę, kąt widzenia 180°, do wyboru maski pełnotwarzowe: dziecięca w rozmiarze XS oraz damska lub męska w rozmiarze S/M lub L/XL, w cenie 39,99 zł/szt., akcesoria do pływania lub nurkowania,

do wyboru: fajka do snorkelingu o wym. 34 × 2,5 cm z zaczepem do maski, okulary pływackie z ochroną UV i powłoką zapobiegającą zaparowywaniu, różne kolory, zestaw 4 zabawek do nauki pływania i nurkowania w kształcie obręczy lub rybek, w cenie 13,99 zł/para lub zestaw, a także namiot plażowy, wymiary: 180 × 110 × 110 cm, w zestawie: 2 rurki, 4 śledzie i pokrowiec, w cenie 89,90 zł/zest.

Carrefour**Promocja na tekstyliach do domu**

W Carrefourze wyposażymy się w akcesoria domowe, takie jak: komplet pościeli Detexpol, różne wzory, do wyboru wymiary: 160 × 200 cm lub 220 × 200 cm, w cenie od 49,99 zł/kpl., i prześcieradło z gumką Tex, różne kolory, do wyboru wymiary: 90 × 200 cm, 140 × 200 cm, 160 × 200 cm, 180 × 200 cm, w cenie od 29,99 zł/szt. Dodatkowo linia kołder i poduszek Aloe Vera producenta Wendre Poland, różne wymiary, poduszki od 29,99 zł, kołdry od 69,99 zł/szt. oraz ręcznik bio Tex, różne kolory i rozmiary, cena za 2-pak lub sztukę od 14,99 zł.

Super-Pharm**Kosmetyki, które sprawdzają się w słoneczne dni**

W Super-Pharm zaopatrzymy się w kosmetyki przydatne na gorące dni, takie jak: MUSTELA SUN sztyft

przeciwśłoneczny SPF 50, 9 ml, w cenie 36,99 zł, L'BIOTICA maski do twarzy, różne rodzaje, promocja 2+1 za 1 grosz (tańszy produkt gratis lub w tej samej cenie), BALNEO bio-siarkowe mydło mineralne, 200 ml, w cenie 29,99 zł, PAESE ultralekka samoopalająca mgiełka do twarzy, 75 ml, w cenie 38,99 zł, BIODERMA Sensibio H2O płyn micelarny, 850 ml, w cenie 64,99 zł. Dodatkowo promocja – dermokosmetyki do opalania i po opalaniu marek L'wostin Solecrin, La Roche-Posay Anthelios, Nuxe Sun, SVR Sun Secure oraz Vichy Capital Soleil, 40% taniej.

Stokrotka**Przekąski w amerykańskim stylu**

W Stokrotce upolujemy w promocji produkty kuchni amerykańskiej, m.in.: frytki Wavy Blends Garlic & Herbs Aviko, 600 g, w cenie 7,49 zł, frytki z batatów Aviko, 450 g, w cenie 10,99 zł, keczup Heinz, 1 kg, łagodny lub pikantny, w cenie 13,99 zł, fasolka w sosie pomidorowym Heinz, 390–415 g, różne rodzaje, w cenie 6,49 zł, papryka jalapeño Helcom, 290 g, zielona lub czerwona, w cenie 8,99 zł, ogórki hamburgerowe Well Done, 720 ml, w cenie 5,99 zł, ciastka American Cookies, 60 g, różne rodzaje, w cenie 3,49 zł, donut z nadzieniem o smaku truskawkowym, 71 g, przy zakupie 3 sztuk w cenie 2,00 zł/szt. oraz Coca-Cola Lemon, Cherry, 330 ml, w cenie 3,48 zł.

► ZDJĘCIE TYGODNIA GIGANTYCZNY POMNIK LIONELA MESSIEGO ODSŁONIĘTO W ARGENTYNIE

FOT. AP PHOTO/NESTOR PONCE/EAST NEWS

► LUDZIE

Rodzice chcieli, by kontynuował lekarskie tradycje. On jednak uwielbiał oglądać filmy z Winnetou i Louisem de Funèsem. **Dlatego postanowił zostać aktorem.** Sławę przyniósł mu sitcom „Kasia i Tomek”, na planie którego poznał swoją przyszłą partnerkę

PORTRET

Poleca **Paweł Gzyl**,
redaktor
Od wielu lat zajmuje się
szeroko rozumianą kulturą, a jego
pasją są wywiady z gwiazdami
filmu, teatru i muzyki

Rzadko oglądamy go ostatnio w kinie i telewizji. A za sprawą pamiętnego sitcomu „Kasia i Tomek” ma ciągle wiele fanek. Ucieszy je więc fakt, że niebawem zagra sporą rolę w nowej ekranizacji „Lalki”.

Dywanik u dyrektora

1 Jego rodzice byli wziętymi lekarzami. Mama pracowała jako pediatra, a tata jako ginekolog. Dlatego, choć dorastał w szarych czasach PRL-u, w ich rodzinnym domu niczego nie brakowało. Wychowywał się wraz ze starszym bratem Maciejem. Rodzice dawali chłopcom dużo swobody, którą każdy wykorzystywał na swój sposób. Maciej był grzecznym dzieckiem, a Paweł lubił rozrabiać.

Kiedy młodszy z chłopców trafił do przedszkola, urządzał takie awantury, że po pięciu dniach rodzice musieli go wypisać. Nie inaczej było w podstawówce. Pewnego razu nauczycielka oznajmiła Pawłowi, że będzie śpiewał w szkolnym chórze. Gdy powiedział, że nie chce, chciała go siłą wyciągnąć z ławki. Wtedy chłopak cisnął książkami w ścianę z całej siły. Oczywiście skończyło się dywanikiem u dyrektora.

Aktorstwo czy medycyna?

2 Paweł od dziecka uwielbiał oglądać filmy. Godzinami siedział przykłoniony do telewizora, często odwiedzał

też lokalne kino w rodzinnych Wronkach, czasem nawet zaliczając jeden seans za drugim. Najpierw fascynował się serią niemieckich filmów o Winnetou, a potem zrywał boki ze śmiechu na francuskich komediach z Louisem de Funèsem. Nic więc dziwnego, że sam zaczął marzyć o aktorstwie.

Rodzice mieli jednak inny plan: chcieli, aby obaj ich synowie zostali lekarzami. Maciej spełnił ich oczekiwania: studiował medycynę i dziś jest powszechnie szanowanym profesorem ginekologii. Paweł też początkowo próbował sprostać pomysłowi rodziców. Dwukrotnie chciał dostać się na medycynę, ale za każdym razem poległ. Żeby nie marnować

życia, w międzyczasie zaczął uczyć się na technika radiologii.

Sześć chudych lat

3 Pewnego dnia, gdy był w szpitalu na praktykach, pomyślał: „A dlaczego miałbym nie pojechać do Łodzi?”. Tak też zrobił – i dostał się do słynnej „filmówki”. Dzisiaj wspomina tę szkołę z wielką atencją: podobała mu się panująca w niej gorączkowa energia, która co chwilę objawiała się wśród studentów wybuchami niezwyklej kreatywności.

Gorzej było po zrobieniu dyplomu. Przez sześć kolejnych lat Paweł nie mógł znaleźć prawie żadnej pracy w zawodzie. Aby opłacić rachunki, musiał się więc imać dorywczych zajęć. Handlo-

wał patelniami, był kierowcą ciężarówki, kopał rowy, restaurował domy i pracował jako kelner. Znajomi pukali się w czoło, ale on nigdy nie zrezygnował z marzeń o byciu aktorem.

Ulubieniec kobiecej widowni

4 Nieustannie chodził na castingi i pewnego razu dostał pozytywną odpowiedź. Tak trafił na plan serialu „Ekstradycja”. Kiedy zagrał swoją rolę, podszedł do reżysera i zapytał, czy może obejrzeć ujęcie. „Po co?” – spytał Wojciech Wójcik. „Może coś poprawię” – odpowiedział. To spodobało się twórcy serialu i w następnych odcinkach Paweł grał już większą rolę.

Sukces „Ekstradycji” sprawił, że Paweł pojawił się w kolejnych serialach – „Usta, usta” i „Sfora”. Najważniejszym okazał się jednak sitcom „Kasia i Tomek”. Obsadę kompletował sam ówczesny dyrektor programowy TVN – Edward Miszczak. I nie pomylił się: Paweł stał się ulubieńcem kobiecej widowni. Potem zablaskował w kinowym komediodramacie „Pan T.”, a we wrześniu zobaczymy go w „Lalce” jako Henryka Szlangbauma.

Zarobić na kredyt

5 Wkraczając na plan „Kasi i Tomka”, Paweł poznał piękną koleżankę po fachu – Joannę Brodzik. Między parą aktorów od razu zaiskrzyło i szybko zakochali się w sobie. Media oszalały na ich punkcie, co tylko napędziło sitcomowi widzów. Owocem związku pary stali się niebawem bliźniacy. Ponieważ więcej propozycji miała Joanna, to ona zarabiała na życie, a Paweł zajmował się domem.

Para wzięła kredyt we frankach szwajcarskich i zamieszkała w luksusowym apartamencie w Wilanowie. Aby regularnie spłacać raty, kiedy nie było pracy w filmie, Paweł i Joanna musieli występować w reklamach. Życiowe problemy nie sprzyjały zdrowiu aktora. Paweł od lat cierpi bowiem na nerwicę natręctw i bezsenność. Ta druga przypadłość ma jednak jeden plus: aktor ma dużo czasu na oglądanie ulubionych seriali.

Wilczak podbił serca widzów charakterystycznymi rolami w serialach „Na dobre i na złe” oraz „Kasia i Tomek”

PAWEŁ
WILCZAK

Wkraczając na plan „Kasi i Tomka”, Paweł poznał piękną koleżankę po fachu – Joannę Brodzik. Między parą aktorów od razu zaiskrzyło i szybko zakochali się w sobie. Media oszalały na ich punkcie

► LUDZIE

Maria Czubaszek i Wojciech Karolak **przeżyli ze sobą kilka dekad**, chociaż bez wątpienia stanowili niekonwencjonalny związek. **Jaka była ich recepta na udane partnerstwo?**

(PRZE)ŻYCIE

Poleca **Ingrid Hintz-Nowosad**,
redaktor naczelna serwisów
tematycznych i Telemagazyn.pl.
Pracuje w mediach od ponad 30 lat
i zajmuje się różnymi
dziedzinami lifestyle'u

MARIA C Z U B A S Z E K

M

Maria Czubaszek i Wojciech Karolak stanowili jedno z bardziej oryginalnych małżeństw w gronie polskich artystów. Wiele spraw bagatelizowali, przynajmniej w medialnych wypowiedziach. Poznali się pod koniec lat 60., gdy Czubaszek rozwodziła się z Wiesławem Czubaszkim. Pierwsze małżeństwo pisarki przetrwało mniej więcej dekadę.

– Byłam akurat w trakcie rozwodu. Chcąc się od tych spraw oderwać, wyjechałam do Kazimierza nad Wisłą. Pierwszego dnia poszłam sobie na spacer na rynek. Po powrocie pani w recepcji oznajmiła mi, że przyjechał do mnie mąż. Nie ucieszyłam się. Ponieważ wiedziałam, że znajomi właśnie wracają do Warszawy, natychmiast wbiegłam do pokoju, złapałam swój skromny bagaż i zabrałam się z nimi. (...) Akurat moja koleżanka obchodziła spóźnione imieniny. (...) Na tych imieninach poznałam Wojciecha Karolaka, który w Warszawie był wtedy zresztą przyjazdem. (...) Po pewnym czasie pobraliśmy się z Wojciechem Karolakiem, żyjemy długo i szczęśliwie do dzisiaj – mówiła Czubaszek w rozmowie z „Rzeczpospolitą”, tak jakby czterdzieści lat wspólnego życia było czymś na prawdę nieistotnym, co przemknęło w mgnieniu oka.

Pobrali się w 1976 roku, podobno bardziej przez nalegania jazzmana, a nie z powodu nacisków satyryczki. Wcześniej Maria Czubaszek romansowała z Jackiem Janczarskim, zanim ten został mężem Barbary Wrzesińskiej, a potem Ewy Błaszczyk. Wojciech Karolak był żonaty, mieszkał w Szwecji. Związek dwóch takich oryginalnych osobowości musiał być nietypowy. Czubaszek nie znosiła na przykład fizycznego okazywania uczuć. Była bardzo zdystansowana:

– Największą trudność miałem z tym, że Marysia nie lubiła się przytulać. Od razu usztywniała się i uciekała. Do dziś zastanawiam się, co powinienem był zrobić, kiedy stając czasem w drzwiach, patrzyła na mnie przez chwilę i mówiła: „A ty wiesz, że ja cię kocham?”. Patrzyłem na nią, wiedziałem, że nie mogę podejść i jej przytulić, a sprowadzenie odpowiedzi do banału: „Ja ciebie też”, wydawało mi się niegodne Marysi – mówił Karolak w rozmowie z „Twoim Stylem”.

Karolak był alkoholikiem.

Czubaszek zagroziła mu rozwodem

Cóż, mało w przestrzeni publicznej było i jest tak szczerych osób, jak Czubaszek z Karolakiem. Pisarka uwielbiała wprawiać rozmówców w zakłopotanie, wygłaszając swoje opinie tonem niby niezobowiązującym, ale nieznoszącym sprzeciwu. Muzyk nie ustępował jej pod względem bezkompromisowości. W 2017 roku, w książce Krystyny Pytlakowskiej wydanej już po śmierci jego żony, jazzman opowiedział o tym, jak wyglądało jego życie, życie alkoholika. Wprost opowiedział też o różnych znajomych:

– Jak poznałem Marysię, to byłem w krótkim okresie abstynencji, co jej się wtedy nie spodobało. Mówiłem jej, że nie piję, bo jestem alkoholikiem, a przecież wtedy otaczali nas sami alkoholicy – Kreczmar, Kofta, inni

jazzmani. Bez przerwy odbywały się party u Pietrzaków, na których pojawiał się też Jerzy Urban. Na jednej z imprez zaproponował mi nawet bruderszaft, co uważałem za szczyt, bo zawsze lubiłem Urbana – mówił na łamach książki „Małżeństwo doskonałe”.

W tej samej książce Wojciech Karolak opisał, że Kalina Jędrusik i Zofia Komédowa (żona Krzysztofa Komédy) upijały się „na wściekło” i każdą imprezę kończyły awanturą. Maria Czubaszek miała upijać się na spokojnie, a gdy zauważyła, że alkohol za bardzo porywa Karolaka, zagroziła rozwodem:

– W pewnym momencie Marysia była już przeze mnie w takim stanie, że bałem się, że wyskoczy mi przez okno. Rozwód byłby dla mnie czymś fatalnym, ale zrozumiałem, iż może mnie spotkać coś o wiele gorszego. Przyszedłem sobie, że już nigdy nie napiję się wódki, bo stracę moją Marysię na własne życzenie – opowiedział Pytlakowski.

To Maria Czubaszek załatwiała mu odwyki w Pruszkowie. Gdy zmarła, muzyk chciał sięgnąć po butelkę, ale pomyślał sobie, że będzie to wbrew pamięci o żonie, dla której przecież przez tyle lat próbował alkohol rzucić.

Małżeństwo bez dzieci. Wojciech Karolak pielęgnował ją do końca

Małżeństwo już na początku ustaliło, że nie będzie mieć dzieci, a podobno bardziej niż seks pociągały ich wspólne rozmowy. Potem Maria Czubaszek, znów bezkompromisowo, powiedziała publicznie, że abortowała dwie ciąży.

– To jest poważna sprawa. Jak biorę psa ze schroniska, to uważam, że jestem za niego odpowiedzialna. A co dopiero za dziecko. (...) Usunęłam dwie ciąży za czasów komuny. O aborcji się wtedy nie mówiło. Ko-

bieta chciała usunąć, to szła i usuwała. Nie było to zbrodnią. Ani lekarz nie popełniał przestępstwa, ani ja – opowiadała w 2012 roku między innymi w programach TVN i TOK FM. Przez media przetoczyła się wtedy gorąca dyskusja nad tymi słowami.

Publicystka podkreślała, że nie cierpi i nie cierpiała na syndrom poaborcyjny. Wojciech Karolak z kolei zawsze powtarzał, że czuje się spełniony w takim związku. Był bardzo wdzięczny losowi za to, że mógł obcować z tak niekonwencjonalną osobą, jaką była Czubaszek:

– Mało komu się zdarza tak związać z drugą osobą, jak ja z Marysią. I dlatego uważam, że powinienem ludzi traktować z większym miłosierdziem, bo mało kto znalazł tego, co ja. Moi koledzy nie bardzo wierzyli, gdy im to mówiłem, ale po jakimś czasie przekonali się, że jestem szczerzy. To nie tak, żebym chodził i krzyczał na prawo i lewo bez związku z sytuacją, kontekstem. Po prostu powtarzałem, że dla mnie sprawy zawodowe mają znaczenie drugorzędne, że najważniejsze dla mnie jest to, co dzieje się u nas w domu, nasze życie prywatne. Z Marysią spełniły się moje wszystkie marzenia związane z tym, że się jest chłopczykiem, a ona dziewczynką – mówił Krystynie Pytlakowskiej w 2017 roku, podsumowując jednocześnie okres bez ukochanej.

Śmierć Marii Czubaszek była szybka, chociaż dziennikarka mizerniała przez ostatnie miesiące. Muzyk opowiadał, że był za to wdzięczny, bo nawet w tym dostrzegał pokorę Czubaszek: chciała umrzeć, więc umarła.

Dziennikarka została pochowana na Powązkach Wojskowych w Warszawie, a pięć lat później dołączył do niej Wojciech Karolak. Zostali spopieleni, więc spoczywają w kolumbarium.

Agata Szymborska

i WOJCIECH K A R O L A K

► LUDZIE

● **Maria Czubaszek** – dziennikarka, satyryczka i autorka tekstów piosenek, związana m.in. z radiową Trójką ● Znana z zamiłowania do palenia papierosów i szczerych, często kontrowersyjnych wypowiedzi ● **Wojciech Karolak** – wybitny muzyk jazzowy, kompozytor, wirtuoz organów Hammonda i saksofonista

Pobrali się w 1976 roku, podobno bardziej przez nalegania jazzmana, a nie z powodu nacisków satyryczki. Związek dwóch takich oryginalnych osobowości musiał być nietypowy. Czubaszek nie znosiła na przykład fizycznego okazywania uczuć. Była bardzo zdystansowana

Wojciech Karolak i Maria Czubaszek przeżyli ze sobą czterdzieści lat. Nie mieli dzieci, nie przytulali się zbyt

► KUCHNIA

Paweł Kwapisz, szef kuchni w restauracji Baldoria Restobar: Stawiamy na sezonowość, na to, co **daje natura**

NA TALERZU

Poleca **Paula Goszczyńska**,
redaktorka.
Zajmuje się najczęściej
sprawami zdrowia, jednak
w niemal każdej historii
znajduje coś ciekawego

**Paweł Kwapisz, szef kuchni
w restauracji Baldoria Restobar**

żone kapary. Wszystko to z najwyższej półki – wymienia nasz rozmówca.

Kolejnym daniem na bazie wołowiny jest burger. – Mięso, a dokładniej antrykot, jest bardzo wysokiej jakości. Burger przygotowany jest z mieszanki mięsa sezonowanego i świeżego, co daje naprawdę wyjątkowy smak. Przed podaniem mięso jest tylko delikatnie posolone i popieprzone, nic więcej mu nie potrzeba. W roli dodatków sprawdzają się między innymi karmelizowana czerwona cebulka z dodatkiem mieszanki octów balsamicznych, korniszon, sałata lodowa i nasz autorski sos, delikatnie słodki i pikantny jednocześnie – przekazuje szef kuchni.

Przechodzimy do dania, które zaskoczy kubki smakowe. To pierogi z szarpaną wołowiną. – W środku znajdziemy mój autorski pomysł na mięso. Marynowane żebro wołowe, bardzo długie i wolno pieczone – przez 10-12 godzin w niskiej temperaturze. Niesamowicie delikatne. Pierogi podajemy z okrasą z boczku i cebulki, do tego kwaśna śmietana. Warto spróbować. Nasi goście wracają na to danie – zapewnia Paweł Kwapisz.

Szef kuchni zdradza też, jak przygotować idealny stek wołowy. – Przede wszystkim mięso możemy doprawić zarówno przed obróbką, jak i po – nie ma to znaczenia. Jeśli mówimy o czasie smażenia, to w przypadku grubszego steka smażymy go około 3 minut z każdej strony. Dobrze też po przesmażeniu wrzucić mięso do rozgrzanego piekarnika na 2-4 minuty, w zależności od stopnia wysmażenia. Później stek musi chwilę odpocząć – radzi nasz rozmówca.

Niezależnie od sposobu przygotowania wołowina pozostaje symbolem kulinarnej jakości i tradycji. Jej różnorodne zastosowanie sprawia, że z powodzeniem odnajduje się zarówno w codziennej kuchni, jak i podczas wyjątkowych okazji, dostarczając niezapomnianych doznań smakowych.

Wołowina od wieków zajmuje szczególne miejsce w kuchniach całego świata. Ceniona za bogaty smak, soczystość i wszechstronność kulinarną, stanowi podstawę wielu klasycznych dań. O tym, jak ją przygotować, by wydobyć jej walory smakowe, rozmawiamy z Pawłem Kwapiszem – szefem kuchni w restauracji Baldoria Restobar w Kielcach.

Restauracja Baldoria działa przy ulicy Solnej w Kielcach od 2024 roku. – Otworzyliśmy drzwi do naszej restauracji w bardzo fajny dzień – walentynki. Początki były znakomite i ta dobra passa trwa. Cały czas się rozwijamy, by jak najbardziej trafić w gust naszych gości – mówi Paweł

Kwapisz, szef kuchni w restauracji Baldoria Restobar w Kielcach. Lokal specjalizuje się w kuchni europejskiej z elementami kuchni włoskiej. – Stawiamy na sezonowość, na to, co daje natura – dodaje.

W menu nie brakuje mięs – szczególnie wołowiny, która daje ogromne możliwości kulinarne. Najbardziej cenione części, takie jak rostbef, antrykot czy polędwica, należy przygotować tak, by zachować ich największe walory smakowe.

– Mamy specjalną szafę do sezonowania wołowiny. Polega to na tym, że zapewniamy mięsu odpowiednią temperaturę i wilgotność. Dzięki temu nabiera ono smaku i aromatu. Zachodzą pro-

cesy, które sprawiają, że wołowina jest ostatecznie delikatna i soczysta, a przy tym ma fajny grzybowo-serowy aromat. Do szafy wkładamy mięso bez żadnych przypraw i przechowujemy je tam minimum dwa tygodnie, a najlepiej około 28 dni. Oczywiście nie bez znaczenia jest też jakość mięsa. My kupujemy mięso od lokalnego dostawcy i mamy pewność, że zawsze jest świeże – podkreśla Paweł Kwapisz.

Jednym z dań restauracji Baldoria, które cieszy się ogromną popularnością, jest tatar wołowy. – Rzekniwieście, zyskał on w okolicy sławę i z tego się bardzo cieszymy. Nigdy nie schodzimy z jakości. Myślę, że jego sekret tkwi w tym, że jest siekany specjalnym japońskim tasakiem, dzięki czemu w strukturze jest niezwykle delikatny. Za nami też wiele prób, jeśli chodzi o kompozycję smaków. Ostatecznie, oprócz oczywiście

● Jak przygotować idealny stek wołowy

● Wołowina jest symbolem kulinarnej jakości i tradycji.

– Przede wszystkim mięso możemy doprawić zarówno przed obróbką, jak i po – nie ma to znaczenia. Jeśli mówimy o czasie smażenia, to w przypadku grubszego steka smażymy go około 3 minut z każdej strony. Dobrze też po przesmażeniu wrzucić mięso do rozgrzanego piekarnika na 2-4 minuty, w zależności od stopnia wysmażenia. Później stek musi chwilę odpocząć – radzi Paweł Kwapisz.

świeżej polędwicy, postawiliśmy na majonez truflowo-grzybowy, cebulę Borettana marynowaną w occie balsamicznym, borowiki marynowane, ogórka konserwowego, musztardę francuską i pra-

Wołowina daje ogromne możliwości kulinarne

► KUCHNIA

● **Pikantna sałatka z wołowiną** ● Bitki wołowe ● **Wołowina po burgundzku** ● Steki z ligawy w ziołowej marynacie ● **Zupa gulaszowa** ● Wołowina bulgogi

FOT. ARCHIWUM

Pikantna sałatka z wołowiną

● **Składniki:** wołowina 150 g, sałata lodowa 50 g, pomidor, ogórek, czerwona cebula, papryka czerwona, żółta i zielona, sos meksykański, oliwa z oliwek, sól, pieprz, papryka ostra, marynata do wołowiny. Sałatę podrzeć. Pomidor, ogórek, paprykę kroimy w grubą kostkę, cebulę czerwoną w paski. Sos meksykański rozrabiamy z wodą i oliwą z oliwek, doprawiamy do smaku, po czym wszystko mieszamy. Wołowinę wcześniej zamarynowaną podsmażamy i doprawiamy do smaku. Wszystko układamy na talerz.

FOT. ARCHIWUM

Bitki wołowe

● **Składniki:** 400 gramów wołowiny zrazowej, cebula, 2 łyżki oleju, pół litra wywaru warzywnego, liść laurowy, ziele angielskie, pieprz, sól, pół torebki kaszy gryczanej. **Buraczki:** burak, pół jabłka, pół cebuli, pół łyżeczki mąki pszennej, 2 łyżki mleka, łyżeczka oleju. Mięso pokroić na cztery porcje, rozbić, przyprawić i smażyć na oleju. Mięso włożyć do rondelka, zeszklić cebulę, potęczyć, dodać przyprawy, zalać wywarem i dusić 30 minut. Podać z kaszą. Buraka ugotować w skórce, obrać i zetrzeć na tarce. Mąkę wymieszać z olejem i gorącym mlekiem, dodać startego buraka, zagotować. Dodać pokrojoną i sparzoną cebulę oraz starte jabłko.

FOT. ARCHIWUM

Wołowina po burgundzku

● **Składniki:** 500 g wołowiny – karkówki, 100 g boczku wędzonego, 2 łyżki oleju rzepakowego, 2 łyżki masła, 2 marchewki, 200 g pieczarek, 1 cebula, 2 ząbki czosnku, 4 szalotki, 1 łyżka mąki ziemniaczanej, 2 łyżeczki koncentratu pomidorowego, 250 ml bulionu wołowego, 250 ml czerwonego wytrawnego wina, 2 liście laurowe, 3 gałązki natki pietruszki, 2 gałązki rozmarynu, 1 łyżeczka suszonego tymianku. Podsmaż boczek pokrojony w kostkę. Do wytopionego tłuszczu dodaj drugą łyżkę oleju oraz 1 łyżkę masła i podsmaż z każdej strony wołowinę pokrojoną w kostkę. Gdy wołowina się zrumieni, przełóż ją z garnka do miski. Następnie podsmaż drobno pokrojoną cebulę z posiekanyim czosnkiem. Dodaj marchewkę pokrojoną w plasterki. Posyp mąką, dopraw solą, pieprzem i smaż kolejne 5 minut. Wlej bulion i wino, dodaj koncentrat i zagotuj. Całość przelej do naczynia żaroodpornego, dodaj mięso, boczek, zioła i wstaw do piekarnika nagrzanego do temperatury 150 stopni. Zapiekać przez ok. 1-1,5 godziny do miękkości mięsa. W międzyczasie na patelni podsmaż szalotki. Dodaj pieczarki. Gdy wołowina będzie gotowa, wymieszaj wszystko.

FOT. ARCHIWUM

Steki z ligawy w ziołowej marynacie

● **Składniki:** 2 kawałki ligawy (po 200-250 g), 3 łyżki oliwy z oliwek, 2 ząbki czosnku (przeciśnięte), 2 łyżki świeżego rozmarynu (posiekane), 1 łyżka musztardy dijon, 1 łyżka soku z cytryny, 1 łyżeczka miodu wielokwiatowego, sól i pieprz, masło. Przygotuj marynatę, mieszając oliwę, czosnek, rozmaryn, musztardę, sok z cytryny, miód, sól i pieprz, a następnie na trzy minuty mięso. Odstaw do lodówki na co najmniej 2-3 godziny. Wyjmij steki minimum pół godziny przed smażeniem, by osiągnęły temperaturę pokojową. Smaż na rozgrzanej patelni grillowej 3-4 minuty z każdej strony, w zależności od preferowanego stopnia wysmażenia. Zdejmij steki z patelni i odstaw na 5 minut, by odpoczęły. Podawaj z pieczonymi ziemniakami i sałatką z rukoli.

FOT. ARCHIWUM

Zupa gulaszowa

● **Składniki:** 300 g mięsa wołowego, 300 g mięsa wieprzowego, 20 g boczku wędzonego, 2 cebule, 2 papryki czerwone, 2 papryki żółte, 1/2 papryczki chili lub płaska łyżeczka chili w proszku, 3 ziemniaczki, 2 marchewki, 2 szklanki soku pomidorowego lub szklanka przecieru pomidorowego, 1 litr bulionu z kurczaka, 3-5 łyżki kwaśnej śmietany (opcjonalnie), 1 łyżka oliwy. **Przyprawy:** 5 ząbków czosnku, 2 łyżki słodkiej papryki, 2 liście laurowe, 3 ziarenka ziela angielskiego, 1 łyżka majeranku, sól i pieprz do smaku. Boczek pokroić w kostkę i podsmażyć na oliwie. Boczek zdjąć z patelni. Na wytopionym tłuszczu z boczku podsmażyć mięso wcześniej pokrojone w kostkę. Cebulę pokroić i wrzucić do smażącego się mięsa. Po kilku minutach podlać gorącym bulionem i dodać wszystkie przyprawy oraz sól i pieprz. Dusić pod przykryciem ok. 40 minut. Papryczki i marchewki pokroić w drobną kostkę lub w paseczki i dodać do zupy gulaszowej. Ziemniaczki obrać, pokroić w drobną kostkę i po około 5 minutach wrzucić do zupy. Gotować przez 15-20 minut, aż warzywa i mięso będą miękkie. Pod koniec dodać wcześniej podsmażony boczek, wlać 2 szklanki soku pomidorowego i przyprawić do smaku. Zagotować.

FOT. ARCHIWUM

Wołowina bulgogi

● **Składniki:** 700 g wołowiny, 1/2 marchewki, 1/2 cebuli, 3 grzyby pygo (shiitake) lub pieczarki, 10 cm białej części pora, 1 łyżka oleju sezamowego. **Marynata do koreańskiego barbecue (na 700 g):** 1 cebula, 1/2 gruszki, 6 ząbków czosnku, 5 g świeżego imbiru, 35 g cukru, 100 ml sosu sojowego, 50 ml białego alkoholu (soju lub gin), 2 łyżki miodu, 1 łyżeczka pieprzu. Wołowinę pokrój na plasterki wielkości kęsa. Przygotuj marynatę do barbecue: obierz cebulę, imbir, gruszkę, a także czosnek. Następnie zmiksuj wszystkie obrane składniki. Wymieszaj je z sosem sojowym, alkoholem, miodem, cukrem i pieprzem. Polej mięso marynatą do barbecue i olejem sezamowym, dokładnie wymieszaj, by mięso nimi nasiąknęło. Wstaw je na co najmniej 12 godzin do lodówki. Cebulę i grzyby pokrój na plasterki, marchewkę w cienkie słupki, a por ukośnie na kawałki o grubości 1/2 cm. Rozgrzej patelnię. Kiedy będzie gorąca, ułóż na niej marynowane mięso. Rozprowadź mięso i marynatę na całej powierzchni patelni. Dodaj warzywa. Regularnie mieszaj i smaż, aż mięso całym się usmaży (czyli około 10 minut). Podawaj z ryżem i dowolnymi dodatkami.

► ZDROWIE

Zakrzepica potrafi rozwijać się po cichu, a jej skutki mogą zagrażać życiu. O tym, jak skutecznie chronić się przed tą chorobą, opowiada **dr n. med. Wojciech Śliwiński** ze Szpitala Specjalistycznego im. NMP w Częstochowie

MEDYCYNĄ OBRAZOWĄ

Z

Zacznijmy od podstaw – czym właściwie jest zakrzepica i dlaczego bywa tak groźna dla życia?

Zakrzepica to sytuacja, w której krew zamiast swobodnie przepływać przez naczynia, zmienia swoją konsystencję z płynnej na stałą i tworzy skrzepinę. Taka skrzepina zaburza przepływ krwi i może doprowadzić do bardzo poważnych powikłań. W chirurgii naczyniowej mówimy o tzw. triadzie Virchowa, czyli trzech głównych czynnikach sprzyjających powstawaniu zakrzepicy. Pierwszym jest spowolnienie lub zatrzymanie przepływu krwi, na przykład podczas długotrwałego unieruchomienia po urazie. Drugim czynnikiem jest uszkodzenie ściany naczyń, które uruchamia mechanizmy krzepnięcia. Trzeci element to zmiana składu krwi, czyli jej nadkrzepliwość. Taka sytuacja występuje m.in. w niektórych chorobach układu krwiotwórczego, na przykład w trombofilii. Zakrzepica jest groźna dlatego, że skrzepina może zamknąć światło naczynia albo oderwać się i doprowadzić do zatorowości płucnej, która stanowi bezpośrednie zagrożenie życia.

Czy zakrzepica rozwija się nagle, czy organizm wcześniej wysyła jakieś sygnały ostrzegawcze?

Zakrzepica jest chorobą ostrą i najczęściej rozwija się w ciągu kilku dni. Jeśli porównamy układ żylny do autostrady, to skrzepina działa jak wypadek powodujący ogromny korek. Zaburzony przepływ krwi uruchamia lawinę kolejnych problemów zdrowotnych,

które nieleczone mogą prowadzić nawet do śmierci pacjenta. Po wielu latach pracy w chirurgii naczyniowej widzę, że jednym z najważniejszych objawów alarmowych jest asymetria kończyn. Zakrzepica bardzo rzadko rozwija się symetrycznie. Jeśli jednej nodze towarzyszy obrzęk, ból, tkliwość lub zaczerwienienie, trzeba zachować czujność. Pacjenci często opisują ból jako nasilający się podczas chodzenia lub uczucie rozpierania łydki. Często pojawia się także tkliwość w przebiegu łydki i obrzęk podudzia. Jeśli takie objawy utrzymują się od kilku dni i wcześniej nie występowały, powinny być sygnałem do pilnej konsultacji ze specjalistą.

Wiele osób mówi: „to mnie nie dotyczy”. Kto dziś jest najbardziej narażony na zakrzepicę?

Tak naprawdę problem dotyczy nas wszystkich. Na rozwój zakrzepicy wpływa zarówno genetyka, jak i czynniki środowiskowe oraz styl życia. Jeśli chodzi o czynniki genetyczne, mówimy przede wszystkim o zaburzeniach krzepnięcia, takich jak trombofilia. Często pacjenci dowiadują się o niej dopiero po pierwszym epizodzie zakrzepicy. Dotyczy to nierzadko ludzi młodych. Natomiast czynniki środowiskowe obejmują praktycznie każdego z nas. Otyłość, palenie papierosów, choroby nowotworowe, przebyte operacje czy siedzący tryb życia znacząco zwiększają ryzyko. Jeśli krew płynie wolniej, łatwiej dochodzi do jej krzepnięcia. Długie siedzenie w pracy, wielogodzinne podróże samochodem czy samolotem powodują wyłączenie tzw. pompy mięśniowej łydek, która odpowiada za wspomaganie krążenia żylnego. Gdy mięśnie nie pracują, dochodzi do zastojów krwi, a zastój sprzyja tworzeniu się skrzepin.

Czy młodzi ludzie również chorują na zakrzepicę, czy to problem głównie seniorów?

Ryzyko rzeczywiście wzrasta po 60. roku życia, ponieważ naczynia żyłne stają się mniej elastyczne i bardziej podatne

na uszkodzenia. Dodatkowo osoby starsze są zwykle mniej aktywne fizycznie. Nie oznacza to jednak, że młodzi są bezpieczni. Coraz częściej obserwujemy zakrzepicę u osób młodych, zwłaszcza przy współistnieniu trombofilii, otyłości, palenia papierosów, stosowania antykoncepcji hormonalnej czy siedzącego trybu życia. Każdy krok to inwestycja w zdrowe naczynia żyłne.

Czy hormonalna antykoncepcja rzeczywiście zwiększa ryzyko zakrzepicy i które kobiety powinny szczególnie uważać?

Tak. U kobiet dodatkowymi czynnikami ryzyka są ciąża, połóg, hormonalna terapia zastępcza oraz antykoncepcja hormonalna. Wszystkie te sytuacje zwiększają krzepliwość krwi i tym samym podnoszą ryzyko zakrzepicy. Szczególną ostrożność powinny zachować kobiety palące papierosy, z nadwagą, obciążonym wywiadem rodzinnym lub zaburzeniami krzepnięcia.

Otyłość, palenie papierosów, stres – które z tych czynników są dziś największym zagrożeniem?

Palenie tytoniu pozostaje jednym z najgroźniejszych czynników uszkadzających zarówno naczynia żyłne, jak i tętnicze. Nikotyna i substancje zawarte w dymie papierosowym uszkadzają śródbłonek naczyń i nasilają procesy krzepnięcia. Drugim ogromnym problemem cywilizacyjnym jest otyłość. Każdy dodatkowy kilogram zwiększa obciążenie układu żylnego i sprzyja zastojowi krwi. Stres pośrednio również ma znaczenie, ponieważ wpływa na styl życia, aktywność fizyczną i inne czynniki ryzyka.

Jak wygląda diagnostyka zakrzepicy? Jakie badania wykonuje się najczęściej?

Obecnie diagnostyka jest bardzo dobrze rozwinięta. Złotym standardem pozostaje badanie USG Doppler żył kończyn dolnych. Nowoczesne aparaty ultrasonograficzne są

dziś dostępne praktycznie w każdym szpitalu. USG pozwala nam dokładnie zobaczyć wnętrze naczyń i ocenić, czy znajduje się w nim skrzepina. Tzw. test uciskowy wykonywany głowicą umożliwia określenie lokalizacji zakrzepu oraz stopnia zajęcia żyły. Pomocniczo wykonujemy również badania laboratoryjne, przede wszystkim oznaczenie poziomu D-dimerów. Jeśli wynik jest prawidłowy, praktycznie możemy wykluczyć zakrzepicę. Trzeba jednak pamiętać, że podwyższone D-dimery nie są badaniem swoistym i mogą występować także w innych stanach chorobowych.

Pacjenci często boją się leczenia przeciwzakrzepowego. Czy słusznie?

Po przebytym epizodzie zakrzepicy leczenie przeciwkrzepliwe jest bardzo często konieczne. Na szczęście współczesna medycyna dysponuje nowoczesnymi lekami, które są skuteczne, stosunkowo bezpieczne i zwykle nie wymagają częstych kontroli laboratoryjnych. Obawy pacjentów wynikają głównie z ryzyka krwawień czy częstszego powstawania siniaków. Rzeczywiście, leki przeciwzakrzepowe zwiększają skłonność do krwawień, ale odpowiednio prowadzone leczenie znacząco zmniejsza ryzyko groźnych powikłań zakrzepicy. Kluczowe jest regularne pozostawanie pod kontrolą lekarza i przestrzeganie zaleceń.

Czy po przebytym epizodzie zakrzepicy można wrócić do całkowicie normalnego życia?

W większości przypadków tak, ale wymaga to dyscypliny i zmiany pewnych nawyków. Bardzo ważnym elementem profilaktyki po zakrzepicy jest leczenie uciskowe, czyli noszenie pończoch lub podkolanówek kompresyjnych. Pomagają one poprawić przepływ żylny i zmniejszają ryzyko nawrotu choroby. Kluczowa jest również aktywność fizyczna i świadomość własnego organizmu.

Poleca **Marianna Dufek**, jedna z najlepszych polskich dziennikarek specjalizujących się w tematach medycznych, laureatka wielu nagród

Dr Wojciech Śliwiński: Zakrzepica jest groźna dlatego, że skrzepina może zamknąć światło naczynia albo oderwać się i doprowadzić do zatorowości płucnej, która stanowi bezpośrednie zagrożenie życia

► ZDROWIE

„Skrzeplina działa jak wypadek na autostradzie – powodując w żyłach ogromny korek” ● **Kto** jest najbardziej narażony na zakrzepicę?
● **Jak rozpoznać pierwsze objawy** i czy siedzący tryb życia rzeczywiście zwiększa ryzyko?

► DR N. MED. WOJCIECH ŚLIWIŃSKI

01.

Zakrzepica to sytuacja, w której krew zamiast swobodnie przepływać przez naczynia, zmienia swoją konsystencję z płynnej na stałą i tworzy skrzeplinę. Taka skrzeplina zaburza przepływ krwi i może doprowadzić do bardzo poważnych powikłań.

02.

Zakrzepica jest chorobą ostrą i najczęściej rozwija się w ciągu kilku dni. Jeśli porównamy układ żylny do autostrady, to skrzeplina działa jak wypadek powodujący ogromny korek. Zaburzony przepływ krwi uruchamia lawinę kolejnych problemów zdrowotnych, które nieleczone mogą prowadzić nawet do śmierci pacjenta.

03.

Na rozwój zakrzepicy wpływa zarówno genetyka, jak i czynniki środowiskowe oraz styl życia. Otyłość, palenie papierosów, choroby nowotworowe, przebyte operacje czy siedzący tryb życia znacząco zwiększają ryzyko.

04.

Złotym standardem pozostaje badanie USG Doppler żył kończyn dolnych. USG pozwala nam dokładnie zbadać wnętrze naczyń i ocenić, czy znajduje się w nim skrzeplina. Tzw. test uciskowy wykonywany głowicą umożliwia określenie lokalizacji zakrzepu oraz stopnia zajęcia żyły.

05.

Zakrzepica ma charakter kaskadowy. Jeśli zareagujemy odpowiednio wcześniej, leczenie może być całkowicie skuteczne i nie pozostawić trwałych następstw.

Jeśli jednak przegapimy początek choroby, problem staje się znacznie poważniejszy i nawet po leczeniu mogą pozostać trwałe zmiany w układzie żylnym.

► PORADNIK

Sposób na czystą blachę do pieczenia, jak zachęcić jeże, by zamieszkały w naszym ogródku, gdzie przechowywać przyprawy, by nie straciły aromatu i co zrobić, by piwonie długo stały w wazonie. **O tym piszemy w dzisiejszym miniporadniku**

PO(4)RADY

Poleca **Alicja Domachowska**,
redaktorka.
Zajmuje się m.in. sprawami
i rzeczami, które nas otaczają.
Prywatnie miłośniczka psów, jazdy
na rowerze i muzyki

Kuchnia**Sposób na czystą blachę do pieczenia**

Czyszczenie blachy do pieczenia należy do tych domowych obowiązków, które większość z nas odkłada na później. Niestety, nawet drogie preparaty nie zawsze radzą sobie z uporczywymi przypaleniami. Co więcej, ich stosowanie wiąże się z intensywnym zapachem i koniecznością długiego szorowania. Wypróbuj prosty sposób, który od lat wykorzystują miłośnicy domowych trików.

Do wyczyszczenia zabrudzonej blachy wystarczy produkt, który wiele osób ma pod ręką. Mowa o zwykłej tabletkce do zmywarki. W połączeniu z gorącą wodą pomaga rozpuścić tłuste osady i zmiękczyć przypalone zabrudzenia, dzięki czemu ich usunięcie staje się znacznie łatwiejsze.

Wyjmij blachę z piekarnika i usuń z niej większe resztki jedzenia. Umieść na jej dnie jedną tabletkę do zmywarki. Następnie zalej blachę wrzątkiem do około dwóch trzecich wysokości i pozostaw na około dwie godziny, aby tabletkę mogła rozpuścić zabrudzenia.

Po upływie tego czasu załóż gumowe rękawice i przetrzyj powierzchnię miękką gąbką lub ściereczką z mikrofibry. Na koniec dokładnie opłucz blachę ciepłą wodą i osusz.

01.

Natura**Czym przyciągnąć jeże do ogrodu?**

Jeże to niezwykle pożyteczne zwierzęta, które skutecznie zwalczają wiele szkodników. Z tego względu większość z nas chciałoby gościć je w swoich ogrodach.

Aby przyciągnąć jeże do ogrodu, przede wszystkim należy stworzyć sprzyjające im warunki. Zwierzęta te lubią miejsca z dostępem do bezpiecznego schronienia, w którym będą mogły się schować - np. stosy liści, gałęzi czy nawet małe domki z drewna. Warto również pozostawić na zewnątrz miskę z wodą oraz karmę dla kotów lub specjalną karmę dla jeży. Dobrze jest unikać stosowania chemicznych środków ochrony roślin i pestycydów, ponieważ mogą one im szkodzić oraz zmniejszać liczbę owadów stanowiących ich naturalny pokarm. Ogród powinien być możliwie naturalny z fragmentami niekoszonej trawy i dzikiej roślinności, a także z niewielkimi przejściami w ogrodzeniu (ok. 10-12 cm), które umożliwią jeżom swobodne przemieszczanie się.

02.

03.

Przechowywanie**Gdzie trzymać przyprawy?**

Najczęstszym błędem jest przechowywanie przypraw w opakowaniach, w których zostały zakupione. Szybko tracą one swoje właściwości, jednak chwilowym rozwiązaniem może być każdorazowe zamykanie woreczków klipsem, spinaczem lub klamerką do wieszania prania. Najczęściej stosowanym sposobem jest zamykanie ich w szklanych słoiczkach. Można kupić specjalne, lub skorzystać ze zużytych np. po koncentracie pomidorowym. Ważne, by miały szczelne zamknięcie. Możemy też użyć drewnianych pojemniczków. Jednak pamiętajmy wtedy, że pochłaniają one zapach i można w nich przechowywać tylko jeden rodzaj przyprawy.

Trzeba też znaleźć na przyprawy odpowiednie miejsce w kuchni. Raczej nie poleca się trzymania ich obok kuchenki, gdzie panuje duża wilgotność. Jest to praktyczne rozwiązanie, ale produkty szybko wtedy tracą na jakości. Chrońmy je też przed działaniem promieni słonecznych, zwłaszcza jeśli mamy do czynienia z przyprawami zawierającymi tłuszcz (np. gorczyca czy gałka muszkatołowa). Mogą one zjełczeć.

Pielęgnacja**Co zrobić, by piwonie długo stały w wazonie?**

Jeśli chcemy, żeby piwonie długo zachwyciły nas swym wyjątkowym wyglądem, powinniśmy kupować bukiet, w których pąki są nieco pęknięte, ale ich kolor jest już dobrze widoczny. Unikajmy nabywania peonii o zupełnie zamkniętych kwiatostanach.

Zanim umieścimy kupione peonie w wazonie, powinniśmy przyciąć je pod kątem. Łodygi powinny być zanurzone w wodzie na minimum kilkanaście centymetrów. Codziennie wymieniamy wodę na świeżą, a przy okazji nieco podcinamy pod kątem końcówki łodyg. Regularnie pozbywajmy się zwiędniętych płatków i liści.

Ustawmy wazon w nieco zacienionym miejscu domu. Peonie nie przepadają za pełnym słońcem i zdecydowanie lepiej czują się w półcieniu. Piwonie, podobnie jak inne kwiaty cięte, nie lubią przeciągów, warto więc je przed nimi chronić.

Jeśli zależy nam, żeby bukiet piwonii pięknie się prezentował nawet dwa tygodnie, warto wykorzystać nietypowe triki, m.in.: dodać do wody odrobinę soku z cytryny lub octu, rozpuścić w wodzie łyżeczkę cukru, który spełni rolę odżywkę do kwiatów; wrzucić do wazonu z wodą pół tabletki aspiryny, która pomoże zredukować namnażanie się bakterii.

04.

► MODA

Francuska moda i styl paryżanek od lat fascynuje kobiety na całym świecie. Ulice w tym kraju przypominają ogromny wybieg modowy, a **każdy element garderoby i stylizacji kobiet jest przemyślany**

RETROMODA

Poleca **Ingrid Hintz-Nowosad**,
redaktor naczelna serwisów
ShowNews.pl i Telemagazyn.pl.
Pracuje w mediach od ponad 30 lat
i zajmuje się różnymi
dziedzinami lifestyle'u

Francuska moda i styl to synonim elegancji i niewymuszonego szyku. Wystarczy kilka kluczowych elementów, aby przenieść magię Paryża do swojej codziennej garderoby

Francuska moda to kwintesencja minimalizmu i klasyki, w której dominują stonowane kolory i ponadczasowe fasony. Kluczowym aspektem jest podejście „jakość ponad ilość”. Paryżanki starannie dobierają swoje ubrania, inwestując w materiały najwyższej jakości, takie jak kaszmir, jedwab czy wełna, co zapewnia im trwałość na lata. Każdy element garderoby jest dokładnie przemyślany, dzięki czemu stylizacje są jednocześnie proste i wyrafinowane. Mieszkanki stolicy Francji wybierają neutralne barwy – biel, czerni, beże i granaty, które tworzą spójną bazę dla wielu kombinacji modowych.

Podstawowe elementy garderoby w paryskim stylu
Kluczowe elementy garderoby w paryskim stylu to klasyczne i ponadczasowe ubrania, które stanowią fundament każdej stylizacji. Niezastąpiona jest biała koszula. Niezależnie od tego, czy jest noszona do pracy, na spotkanie z przyjaciółmi, czy na bardziej formalne okazje, zawsze dodaje stylizacji świeżości i klasy.

Trencz, z jego charakterystycznym krojem i paskiem, to ikona paryskiej elegancji. Idealny na przejściowe pory roku, doskonale komponuje się zarówno z sukienkami, jak i ze spodniami, dodając każdej stylizacji szyku i wyrafinowania.

W szafie Francuzek można znaleźć również czarną sukienkę. To symbol ponadczasowej elegancji, który sprawdza się zarówno na wieczorne wyjścia, jak i na bardziej formalne okazje w ciągu dnia. Jej prostota pozwala na łatwe dopasowanie różnorodnych do-

datków, co czyni ją niezwykle wszechstronną.

Dżinsy w paryskim stylu są wybierane w klasycznych krojach, najczęściej w odcieniach granatu lub czerni. Doskonale pasują do codziennych stylizacji, ale odpowiednio zestawione mogą stać

się częścią bardziej eleganckiego stroju, zwłaszcza w połączeniu z białą koszulą czy trenchem.

Kolejnym elementem jest spódnica ołówkowa. Jej dopasowany krój podkreśla sylwetkę, a jednocześnie jest na tyle uniwersalny, że można ją nosić zarówno do pracy,

jak i na co dzień np. na spotkanie z przyjaciółką. Wystarczy tylko zamienić szpilki na wygodne baleriny, a elegancką bluzkę na ulubiony T-shirt.

Postaw na dodatki

Aksesoria są tym, co dodaje stylizacjom francuskiego szyku. Jednym z najbardziej charakterystycznych dodatków są stylowe torebki – od klasycznych modeli Chanel po nowoczesne projekty od Saint Laurent. Paryżanki często wybierają także luksusowe okulary przeciwsłoneczne, na przykład od Diora, które dodają szyku nawet najprostszemu stylizacjom. Elegancka, delikatna biżuteria w stylu vintage, jak złote kolczyki, subtelne naszyjniki czy bransoletki, dodaje blasku i wyrafinowania. Chusty i apaszki, szczególnie jedwabne, są kolejnym nieodzow-

nym elementem, który dodaje stylizacji francuskiego charakteru – można je nosić zarówno na szyi, jak i przewiązać na torebce.

Klasyczne i wygodne buty

Kluczową rolę w modzie Francuzek odgrywają buty. Paryżanki często wybierają klasyczne baleriny, które są zarówno wygodne, jak i eleganckie. Szpilki, zwłaszcza w stonowanych kolorach, są idealnym wyborem na wieczorne wyjścia, dodając stylizacji wyrafinowania. Mokasyńki i loafersy to kolejna ulubiona opcja, doskonale łącząca wygodę z elegancją, idealna zarówno na co dzień, jak i na bardziej formalne okazje. W chłodniejsze dni nieodłącznym elementem są stylowe botki, najczęściej w klasycznych odcieniach czerni lub brązu, wykonane z wysokiej jakości skóry.

Ikony francuskiej mody

Ikony francuskiego stylu, takie jak Coco Chanel, Brigitte Bardot i Jane Birkin, wprowadziły do świata mody wyjątkową elegancję i niewymuszoną klasę, która inspirowała do dziś. Coco Chanel zrewolucjonizowała kobiecą garderobę, wprowadzając elementy męskiego ubioru, takie jak marynarki czy popularne do dziś tweedowe kostiumy. Jej filozofia mody oparta na prostocie i wygodzie nadal jest fundamentem francuskiego stylu. Brigitte Bardot, ikona lat 60., wniosła do mody zmysłowość i niezależność. Jej charakterystyczne sukienki z odkrytymi ramionami, duże kapelusze i baleriny stały się symbolem swobodnego, ale jednocześnie kobiecego stylu.

Z kolei Jane Birkin, stała się symbolem casualowej elegancji lat 70. Jej styl łączył nonszalancką swobodę z elegancją, co widać było w jej codziennych zestawach, takich jak dżinsy, proste bluzki i skórzane torby. Jej ikoniczna torba Birkin, stworzona przez Hermès, jest dziś symbolem luksusu i klasy.

Czerpiąc inspiracje od ikon francuskiego stylu i inwestując w klasyczne, dobrze wykonane elementy garderoby, każda kobieta może poczuć się jak prawdziwa paryżanka.

Katarzyna Dębek

Francuski styl to nie tylko moda, to filozofia życia. Minimalizm, dbałość o jakość i subtelne detale to klucz do osiągnięcia paryskiego szyku na co dzień

FOT. GETTY IMAGES

► PODRÓŻE

Podkarpacie słynie z Bieszczad – oazy spokoju i ciszy. Jednak ten region ma wiele atrakcyjnych miejsc, w których można spędzić weekend, a nawet dłuższy urlop i całe wakacje. **Co warto zobaczyć w regionie?**

WYCIECZKA

Poleca **Emil Hoff**,
redaktor
Stronapodrozy.pl
Zachęca Czytelników
do zwiedzania Polski,
Europy i świata

Zalew Soliński, który powstał poprzez spiętrzenie wód rzek San i Solinka. To przepiękne jezioro oferuje możliwość kąpieli i wypoczynku na jego brzegach

FOT. GETTY IMAGES

NAJLEPSZE ATRAKCJE NA PODKARPACIU

► PODRÓŻE

● **Podkarpacie jest pełne atrakcji na każdą porę roku** ● Znajdziesz tu zabytki z listy UNESCO, miejsca owiane dziwnymi legendami, skanseny i muzea dbające o zachowanie kultury ludowej, kolejki wąskotorowe, szlaki tematyczne, **zamki, w których można nocować**

P

Podkarpacie jest pełne atrakcji na każdą porę roku. Znajdziesz tu zabytki z listy UNESCO, miejsca owiane dziwnymi legendami, skanseny i muzea dbające o zachowanie kultury ludowej, kolejki wąskotorowe, szlaki tematyczne, zamki, w których można nocować, atrakcje dla dzieci i wiele innych niezwykłości.

Podkarpacki Szlak Filmowy

Podkarpacie ma coś dla miłośników kultury: działający od 2020 r. Szlak Filmowy. Może nie każdy wie, ale na malowniczym Podkarpaciu kręcono wiele polskich filmów i seriali. Wieś Jaśliska w Beskidzie Niskim nazywana bywa „polskim Hollywood”, ponieważ kręcono tu liczne filmy, m.in. „Wino truskawkowe” Dariusza Jabłońskiego (ekranizacja „Opowieści Galicyjskich” Andrzeja Stasiuka), „Twarz” Małgorzaty Szumowskiej, „Wołyń” Wojciecha Smarzowskiego, ostatnio głośne „Boże Ciało” w reż. Jana Komasy, nominowane do Oscara. W Przemyślu z kolei robiono zdjęcia do obrazów takich jak „Kronika wypadków miłosnych” Andrzeja Wajdy, „Ułaskawienie” Jana Jakuba Kolskiego, serial HBO „Wataha”. Podróż Podkarpackim Szlakiem Filmowym pozwala zapoznać się z licznymi lokacjami, znanymi z dużych i małych ekranów, i poznać kawał historii polskiej kinematografii.

Zamek w Baranowie Sandomierskim

Woj. podkarpackie jest bogate w piękne zabytki. Jednym z nich jest zamek w Baranowie Sandomierskim. W części zamku działa hotel, więc można spędzić noc w królewskim stylu. Na turystów czeka zamkowe muzeum i kilka tras zwiedzania z przewodnikami. Można też zjeść obiad w zamkowej restauracji.

Szlak Architektury Drewnianej

O tym, jak ciekawe i różnorodne jest Podkarpacie, można się przekonać, przemierzając któryś z jego tematycznych szlaków. Być może najsłynniejszy jest Szlak Architektury Drewnianej, prowadzący do 127 kościołów, cerkwi i innych zabytkowych budowli. Na Szlaku znajdują się np. cerkiew Michała Anioła w Turzańsku i kościół Wniebowzięcia Najświętszej Maryi Panny w Haczowie, oba na liście światowego dziedzictwa UNESCO.

Park Gwiazdnego Nieba

Niskie zaludnienie regionu Bieszczad sprawia, że nie ma tu zanieczyszczenia świetlnego i wspaniale widać gwiazdy na nocnym niebie. Z tego powodu powstał Park Gwiazdnego Nieba, gdzie nocna ciemność jest specjalnie chroniona, tak by nic nie

utrudniało obserwacji gwiazd. Park działa od 2013 r., obejmuje Bieszczadzki Park Narodowy i parki krajobrazowe Doliny Sanu oraz Ciśniańsko-Wetliński. Nocą na tym obszarze widać ok. 7 tys. gwiazd. Bieszczadzki park to jeden z dwóch polskich obszarów ochrony ciemnego nieba. Drugim jest Izer-ski Park Ciemnego Nieba w Sudetach.

Skansen Archeologiczny Karpacka Troja w Trzcinicy

Skansen w Trzcinicy to część Muzeum Podkarpackiego w Krośnie. Można tu zwiedzić pozostałości ufortyfikowanej osady przed-słowiańskiej, mające ok. 4 tys. lat i dające cenny wgląd w pradzieje Europy Środkowo-Wschodniej. Jest także słowiański gród, mający ok. 2 tys. lat, z zachowanymi wałami, bramami i odrestaurowanymi chatami.

Na turystów czeka też pawilon wystawowy, a latem także liczne wydarzenia i imprezy, w tym pikniki archeologiczne i rekonstrukcje historyczne.

Dla dzieci: Bieszczadzka Kolejka Leśna

Ciekawą atrakcją Bieszczad, która na pewno spodoba się dzieciom, jest lokalna wąskotorówka, czynna od wiosny do jesieni: Bieszczadzka Kolejka Leśna, pozwalająca podziwiać widoki z nietypowej perspektywy sunących po torach wagoników. Kolejka jeździ na dwóch trasach: Majdan-Przysłup (Dołżyca) i Majdan-Balnica.

Iwonicz-Zdrój, czyli zdrowie i spokój

Na Podkarpaciu znajduje się kilka miejscowości uzdrowskich. Jedną z nich jest Iwonicz-Zdrój w Beskidzie Niskim, pijalnia wód mineralnych, której świetność przypada na przełom XVIII i XIX w. Dziś można tu znaleźć spokój i wytchnienie, a także podziwiać dobrze zachowaną architekturę, nawiązującą do uzdrowisk szwajcarskich.

Zamek w Krasieczynie

Zamek w Krasieczynie to jedna z najpiękniejszych i najbardziej interesujących zabytkowych twierdz na Podkarpaciu. Zamek początkowo miał charakter obronny, ale został przekształcony w wygodną rezydencję magnacką przez Marcina Krasickiego w XVII w. Dziś zamek zdobią cztery wieże, każda mająca inna formę architektoniczną. W jednej z nich – Baszcie Boskiej – znajduje się piękna kaplica, porównywana do Kaplicy Zygmuntowskiej na Wawelu.

Bóbrka: pierwsza kopalnia ropy naftowej na świecie

Nie każdy wie, że pierwszą na świecie przemysłową kopalnię ropy naftowej otworzył genialny polski wynalazca Ignacy Łukasiewicz w podkarpackiej miejscowości Bóbrka w 1854 r. Dziś działa tu Muzeum Przemysłu Naftowego i Gazowniczego, w którym można dowiedzieć się niemal wszystkiego o ropie i jej ciekawych powiązaniach z podkarpacką historią.

Kremenaros, czyli trójstyk granic

Kremenaros, czyli Krzemieniec, to góra, na której zboczach stykają się granice trzech

państw: Polski, Ukrainy i Słowacji. Obelisk wyznaczający trójstyk to świetny cel pieszej wycieczki dla całej rodziny.

Diabelski Kamień w Werchracie

Garb Niedźwiedzia w ziemi lubaczowskiej to wyjątkowo urozmaicony teren do pieszych wędrówek i spacerów. W tutejszych lasach nie brak ciekawych tworów natury, wokół których powstało sporo legend. W okolicach Werchraty (Monasterza) natknąć się można np. na tzw. Diabelski Kamień – wyjątkowo duży głaz, przypominający nieco stół ołtarzowy. Może kiedyś wyznawcy pogańskich kultów składali na nim ofiary? Nie ulega wątpliwości, że to miejsce z niezwykłą atmosferą, dobrze nadające się na wycieczkę np. wczesną jesienią, w październiku, w sezonie duchów, wiedźm, diabłów i innych straszaków.

Park Etnograficzny Muzeum Budownictwa Ludowego w Sanoku

Miłośnicy kultury ludowej koniecznie powinni zajrzeć do Parku Etnograficznego w Sanoku. To pierwsze muzeum etnograficzne założone w Polsce po zakończeniu II wojny światowej. Działa od 1958 r. W parku znajdują się domy, świątynie i warsztaty, które wytworzyli m.in. Łemkowie, Bojkowie, Dolinianie, czy Pogórzanie.

Karpacki Szlak Wina

To gratka dla miłośników wina i enoturystyki, czyli podróży tropem winnic. Karpacki Szlak wina łączy 29 regionalnych winnic na Podkarpaciu i Słowacji. Kulminacją sezonu winnego są coroczne Międzynarodowe Dni Wina w Jaśle.

Zamek w Łańcucie

Zamek w Łańcucie wzniesiono w XVII w. jako jedną z siedzib rodu Lubomirskich. W XVIII w. Izabela z Czartoryskich uzupełniła założenie zamkowe o rozległy ogród i park, które dziś można podziwiać, łącznie z pełną pięknych kwiatów storczykarnią. W samym zamku na turystów czekają starannie odrestaurowane i bogato umeblowane wnętrza, ze słynną Salą Ballową i Wielką Jadalnią. Na terenie zamku warto też odwiedzić powozownię, w której wystawianych jest aż 135 dawnych karoc, powozów i innych konnych pojazdów. Z kolei w dawnej stajni zorganizowano największą w Polsce kolekcję ukraińskiej sztuki sakralnej.

Solina i jej atrakcje

W latach 60. XX w. wzniesiono w Bieszczadach najwyższą w Polsce zapórę wodną z elektrownią. Tak powstało sztuczne Jezioro Solińskie, przyciągające turystów przez cały rok wodą (są też pływalnice, baseny, w których dzieci mogą się bawić bezpiecznie), okolicznymi pięknymi lasami i licznymi ośrodkami wypoczynkowymi. Nad brzegami jeziora leży też uzdrowisko Polańczyk. Od lata 2022 Solina wzbogaciła się o nową atrakcję turystyczną: nowoczesną kolejkę gondolową na górę Jawor.

Niskie zaludnienie regionu Bieszczad sprawia, że nie ma tu zanieczyszczenia świetlnego i wspaniale widać gwiazdy na nocnym niebie. Z tego powodu powstał Park Gwiazdnego Nieba, gdzie nocna ciemność jest specjalnie chroniona, tak by nic nie utrudniało obserwacji gwiazd

► HISTORIA

Czy fanatyczny polski komunista był pierwowzorem postaci Roberta Jordana z powieści „Komu bije dzwon”?
Wojciech Rodak kreśli sylwetkę zapomnianego bojownika z czasów wojny domowej w Hiszpanii

RETROSPEKCJA

W

Wrześniowa noc 1937 roku. Przez Góry Iberyjskie wędruje grupa około 30 republikańskich żołnierzy. Są uzbrojeni, większość niesie na plecach pakunki z dynamitem. Kolumnę prowadzi miejscowy chłop, który zna tu każdy kamień, krzak, drzewo. Tylko dzięki niemu, mimo nieprzeniknionych ciemności, wędrowcy nie tracą orientacji w aragońskiej dzicy. Tej nocy zadaniem zdrożonego forsownym marszem komanda, dowodzonego przez kapitana Antoniego Chrosta (ps. „Pepe”), było wysadzenie jednego z mostów. Oddział przekradł się w pobliże celu. Minerzy założyli ładunki dynamitu na przęsłach mostu, po czym, z resztą swoich kolegów, ukryli się w pobliskich krzakach. Dywersanci zastygli w pełnym napięcia wyczekiwaniu na nadjeżdżający pociąg.

Wtem do kpt. Chrosta przybiegł jeden z podwładnych. Doniósł mu, że zwalisty, wąsаты dziennikarz, którego zabrali ze sobą na misję, nerwowo szuka czegoś w swoim plecaku. Polak przeszedł kilka metrów, by osobiście zbadać sprawę. Wkurzył się, widząc w ręku żurnalisty... aparat z lampą błyskową. „Panie Hemingway, zamierza nas pan wydać w ręce faszystów? Przecież błysk może zdradzić naszą pozycję. Patrole kręcą się wszędzie. Jak chce pan mieć zdjęcie pociągu, to niech pan poczeka do eksplozji” – upomniął pisarza oficer. Ernest Hemingway, niezbyt zadowolony, podporządkował się rozkazom podejrzliwego Polaka i schował lampę.

Z daleka dało się słyszeć nadjeżdżający pociąg. Gdy pierwsze wagony wtoczyły się na most, nastąpiła eksplozja. W świetle serii wybuchów widać było, jak stalowa konstrukcja rozpada się na kawałki. Spadający z kilkunastu metrów parowóz uderzył o ziemię wśród huku i jęku miażdżonej stali. Zadanie zostało wykonane. Republikanie rozpoczęli pośpieszny odwrót.

Chrost ojcem Jordana?

Robert Jordan jest amerykańskim żołnierzem z Brygad Międzynarodowych, specjalistą od dywersji. W związku z planowaną ofensywą republikańców gen. Golz zleca mu zadanie specjalne: wysadzenie mostu. Tak, w dużym skrócie, rozpoczyna się najstyn-

niejsza powieść Hemingwaya pt. „Komu bije dzwon”, wydana w październiku 1940 r. W kontekście opowieści Chrosta wydaje się, że wydarzenia z książki były czymś więcej niż tylko wytworem wyobraźni autora.

Przez lata badacze odnosili się podejrzliwie do świadectwa „Pepe”. Wydawało im się dziwne, że oficer po raz pierwszy wspomniął o spotkaniu z Hemingwayem dopiero w 1967 r., czyli sześć lat po śmierci Amerykanina, kiedy ten nie mógł już potwierdzić tej wersji wydarzeń. W pismach i dokumentach pisarza nie znaleziono żadnej wzmianki o tym spotkaniu. Brak twardych dowodów nie wyklucza, że do tego spotkania Chrosta z Hemingwayem jednak doszło. Adam Hochschild, autor książki o wojnie w Hiszpanii „Spain in our hearts”, wskazuje na kilka poszlak podnoszących wiarygodność Polaka. Martha Gellhorn, ówczesna kochanka Hemingwaya, odnotowała w swoim dzienniku, że we wrześniu 1937 r. zatrzymali się na dłużej w Alfambrze. Co

odważny i ma poczucie obowiązku. Kapitan „Pepe” różnił się od tego hemingwayowskiego męskiego wzorca. Zresztą niech przemówią źródła, na czele z jego teczką personalną założoną pod koniec 1945 r. w Ministerstwie Bezpieczeństwa Publicznego, gdy zgłaszał się do służby w tej zbrodniczej instytucji.

Antoni Chrost (jakiś czas po wojnie przywrócił polską pisownię swojego nazwiska – Chróst) urodził się 28 grudnia 1910 roku w Wielkopolsce. Jego rodzice byli biednymi chłopami. W poszukiwaniu lepszego życia wyemigrowali, jeszcze przed I wojną, do Niemiec, a potem do północnej Francji, gdzie potrzeba było rąk do pracy w kopalniach departamentów Nord i Pas de Calais. Chrost ukończył siedem klas szkoły podstawowej i dwa lata szkoły technicznej. Pracował już od 15. roku życia jako mechanik w Valenciennes. Tam też, w 1934 r., został aktywnym członkiem Komunistycznej Partii Francji (CPF).

POLAK,
KTÓRY
ZAINSPIROWAŁ
HEMINGWAYA

więcej – prof. William Braasch Watson, badacz twórczości „Hema”, potwierdził, że oddziały dywersyjne Brygad Międzynarodowych, w których służył Chrost, operowały w tym okresie właśnie w Alfambry. Poza tym znalazł przepustkę pisarza uprawniającą go do przejazdu na linię frontu, zaaprobowaną na niespotykane wysokie koszty – przez głównodowodzących dwóch republikańskich armii. Czy zatem zezwalała ona na udział pisarza w ekspedycji za linię wroga? Jest to bardzo prawdopodobne. Adam Hochschild podkreśla, że nie znaleziono bezpośredniego dowodu podważającego wersję „Pepe”.

Książkowy Robert Jordan był rycerskim idealistą. Intelktualistą, który jednocześnie posiada żołnierskie cnoty. Jest opanowany,

Poleca **Agaton Koziński**,
 redaktor.
 Píše głównie o polskiej
 i europejskiej polityce,
 ale jego pasją
 to książki i historia

się Brygad Międzynarodowych. Nazywano ich, od liczebności, Grupą 36. W niej znalazł się właśnie Antoni Chrost. Polacy utworzyli oddział pod dowództwem Stanisława Ulanowskiego ps. „Bolek”. Stanowili załazek słynnej Brygady im. Jarosława Dąbrowskiego – kuźni kadr dla przyszłych resortów siłowych PRL. Chrosta i jego towarzyszy szkolono raptem pięć dni. Jak wspominał Antoni Mrowiec, zapoznali się jedynie z podstawami musztry i postrzelali z karabinów „pamiętających jeszcze czasy Napoleona”. Potem od razu wysłano ich na front.

Polacy przeszli swój chrzest bojowy na froncie pod Tavalera de la Reina (na zachód od Madrytu). Tam Chrost przeprowadził pierwszą akcję dywersyjną. Mimo małych sukcesów, republikanie musieli się wycofać w kierunku stolicy pod naporem ofensywy lepiej uzbrojonych i wyszkolonych frankistów. Polacy trafili na linię obronne na północ od Madrytu, pod Las Rozas. Potem uczestniczyli w walkach na zachodnich przedmieściach stolicy Hiszpanii.

W czasie pierwszych miesięcy walk „Pepe” wyróżnił się na tyle, że w grudniu 1936 r. trafił na przeszkolenie oficerskie prowadzone przez sowieckich doradców wojskowych. Po jego zakończeniu nie trafił z powrotem do Brygad Międzynarodowych. Od wiosny 1937 r. do końca 1938 r. dowodził 236. brygadą partyzancką (dywersyjną) w 14. korpusie armii republikańskiej. Na czele 30-100 ludzi, w zależności od charakteru działań, dokonywał aktów sabotażu na tyłach wojsk Franco. Szybko awansował: już latem 1937 roku został kapitanem. Niestety, poza tą jedną anegdotą o spotkaniu z Hemingwayem niewiele wiemy o jego działalności.

Hartowanie się Polski ludowej

Pod koniec 1938 r. Chrost trafił z powrotem między swoich – do XIII Brygady im. Dąbrowskiego. Wtedy republika już dogorywała. W lutym 1939 r. Polacy przeszli przez Pireneje do Francji. Wracali z poczuciem klęski. Francuzi nie powitali ich z otwartymi ramionami. Chrost trafił do okrytego złą sławą Le Vernet. „Pepe” przebywał za drutami, gdy Polska poniosła klęskę w kampanii wrześniowej. Także z za nich oglądał porażkę Francji w czerwcu 1940 r. Wcześniej organizująca się nad Sekwaną polska armia nie odpowiedziała na jego zgłoszenie – widocznie był uznawany za szczególnie fanatycznego komunistę.

W marcu 1941 r. Antoni Chrost został wywieziony na roboty przymusowe do Duisburga. Po ponad roku, w czerwcu 1942 r., udało mu się uciec i przedostać do północnej Francji. Tam od razu zaangażował się w działalność ruchu oporu w ramach komunistycznej organizacji. Kapitan „Pepe” kil-

► HISTORIA

- **Antoni Chrost dorastał na Zachodzie w środowisku komunistów** ● Brał udział w hiszpańskiej wojnie domowej po stronie republikańców
- **Te doświadczenia okazały się dla niego kluczowe w PRL, gdzie walczył z żołnierzami wyklętymi**

Antoni Chrost
tuż po wojnie

**Chrost na czele
liczącego
30-100 ludzi
oddziału,
w zależności
od charakteru
działań,
dokonywał aktów
sabotażu na tyłach
wojsk Franco.
Szybko awansował:
już latem 1937 roku
został kapitanem**

kakrotnie, z sukcesami, przeprowadzał zasadzki na hitlerowskie konwoje. Za swoje zasługi w Résistance otrzymał francuski Krzyż Wolności. Jesienią 1944 r. z polskich komunistycznych partyzantów utworzono przy armii francuskiej dwa Zgrupowania Piechoty Polskiej (ZPP). Dowodził nimi major Bolesław Maślankiewicz – dąbrowszczak, były komisarz polityczny w kompanii im. Mickiewicza. Kapitan Chrost został zastępcą dowódcy 29. ZPP mjr. Jana Gerharda. Polacy brali udział w walkach ostatnich miesięcy wojny na terenie Niemiec. W listopadzie 1945 r. przyjechali do Polski. Władze odmienionej, ludowej ojczyzny powitały ich z wielką pompą. Właśnie takich ludzi – ideowych i zasłużonych komunistów – tu potrzebowano.

Antoni Chrost, jak wielu dąbrowszczaków, zgłosił się do służby w resortach siłowych, utrwalających władzę ludową. Już 1 grudnia 1945 r., kilkanaście dni po przybyciu do kraju, podpisał zobowiązanie współpracownika Ministerstwa Bezpieczeństwa

Publicznego. Został szefem PUBP w Wysokiem Mazowieckiem. Był to trudny teren. Wyklętym, który intensywnie działał w tym rejonie, był kpt. Kazimierz Kamiński „Huzar”. Tylko za „rządów” Chrosta dokonał napadu na pociąg w Kitach (rozbrojono żołnierzy, rozstrzelano trzech oficerów NKWD), pokonał ubecków (może pod wodzą Chrosta) pod wsią Wiśniówek, wygrał potyczki z grupami ubecko-milicyjnymi we wsiach Osse-Bagno i Rzepki. Było widać jak na dłoni, że były dywersant zupełnie nie radzi sobie z powierzonym zadaniem. Major Józef Pluta, szef WUBP w Białymstoku, zasypywał centralę prośbami o przeniesienie „niezorientowanego w realiach kraju” oficera na mniej zagrożoną placówkę. Dopiął swego. W sierpniu 1946 r. Chrost obejmie szefostwo PUBP w Olecku, a niedługo potem, w październiku, zaczyna kierować PUBP w Nowym Tomyślu. Z Podlasia, oprócz zapewne niezbyt miłych wspomnień, zabiera Halinę Wojciechowską, mąszynistkę z PUBP w Wysokiem Mazowiec-

kiem, z którą wziął ślub. Miał z nią trójkę dzieci (syna i dwie córki).

W Wielkopolsce, terenie praktycznie pozbawionym zbrojnego podziemia niepodległościowego, Chrost także za bardzo się nie wykazuje. Do centrali wpływały donosy o jego lenistwie, nieumiejętności pozyskiwania agentury i konfliktach z podwładnymi. W dodatku 25 listopada 1947 r. dostał naganę za „nielegalny zabór rzeczy”. Sytuacja w Nowym Tomyślu musiała być mocno zdrażniona, skoro w lutym 1948 r. został znów przeniesiony, tym razem do PUBP w Obornikach Wielkopolskich. Tutaj także nasz bohater musiał popełniać te same błędy. Znowu do centrali trafiają raporty negatywnie oceniające jego bezpieczeństwa kompetencje. Coraz częściej w raportach o nim pojawiało się słowo „kompromitacja”. Cierpliwość jego przełożonych się wyczerpała. Z terenu został przeniesiony do Warszawy, gdzie do 1955 r. piastował różne mało wymagające funkcje w MBP.

► PRZYRODA

Jaśminowiec zwykle nazywamy jaśminem. To wspaniały krzew, który od wielu lat jest uprawiany w ogrodach. To jeden z tych krzewów, które **dają prawdziwy efekt „wow” w okresie kwitnienia**

PAMIĘTAJCIE O OGRODACH

Poleca **Małgorzata Mrowiec**,
redaktorka
Pisze o architekturze,
zabytkach, interesuje się estetyką
miasta, w tym kwestią
zieleni i roślin

J

Jaśminowce (Philadelphus) przez ogrodników określane są krzewami „dla każdego”. To jedne z łatwiejszych w uprawie krzewów ogrodowych. Krzewy te nie mają praktycznie żadnych wymagań, poza tym, aby podłoże nie było zbyt przesuszone, bo jaśminowce lubią wilgoć.

Wiele odmian rośnie dobrze nawet w bardzo ubogich glebach, zarówno w miejscach nasłonecznionych, jak i zacienionych. Jaśminowce warto jednak sadzić na stanowiskach słonecznych, gdyż w cieniu słabiej kwitną. Rośliny wytrzymują nawet duże mrozy i nie wymagają okrywania na zimę, a oprócz nasadzeń pojedynczych lub w grupach nadają się także na żywopłoty.

Jaśmin a jaśminowiec

Jaśminowce bardzo często nazywamy jaśminami. To błąd, bo prawdziwe jaśminy to egzotyczne rośliny z rodziny Jasminum, obejmującej ponad 300 gatunków, z których kilka jest uprawianych jako rośliny doniczkowe. Wśród nich wiele jest pnączami, a ich kwiaty również pięknie pachną.

Jaśminowce to krzewy kwitnące, silnie rozrastające się i rozłożyste. W zależności od odmiany osiągają wysokość od 1 do 3 m. Mają dekoracyjne, ciemnozielone, owalne i szorstkie liście o ząbkowanych brzegach, a na końcach zastrzone. Najbardziej cennie są jednak za kwiaty – pojedyncze lub pełne, zebrane w groniaste kwiatostany, o pięknym, silnym zapachu. Kwitnące gałązki jaśminowca można wykorzystać jako kwiat cięty.

Nie tylko jaśminowiec wonny

Najbardziej popularny jest jaśminowiec wonny osiągający do 3 m wysokości, o kwiatach wydzielających silny zapach, pojawiających się w maju. Jaśminowiec Ledmoine’a dorasta do 2 m wysokości i ma mniejsze kwiaty, jednak kwitnie dużo bardziej obficie. Jaśminowiec paniński wyrosta do 2,5 m i kwitnie później – od połowy czerwca do połowy lipca. Jedną z najciekawszych odmian jest jednak jaśminowiec plamisty, którego kwiaty mają czerwoną barwę u nasady płatków i rozciągają aromat przypominający truskawki.

9 rzeczy, które sprawia, że będziesz się cieszyć zapachem jaśminu

– Stanowisko dla jaśminowca: słoneczne lub półcieniste. Na stanowiskach słonecznych jaśminowce kwitną znacznie obficie.

– Podłoże: bez większego znaczenia, choć część odmian gorzej rozwija się w glebach kwaśnych. Większość odmian rośnie dobrze nawet w bardzo ubogim podłożu. W żyznej ziemi jaśminowce silniej się rozrastają, jednak prowokowane do silnego wzrostu nadmiarem składników mineralnych, mogą kwitnąć mniej obficie i tworzyć dużą ilość odrostów korzeniowych. Ziemię wokół roślin warto korą ogrodniczą, co zapobiega nadmiernemu parowaniu wody z gleby, gdyż jaśminowce nie lubią w pełni przesuszonego podłoża.

● **Podlewanie:** w okresach długotrwałej suszy.

● **Nawożenie:** niekonieczne. Młode rośliny można pobudzić do rozrastania, za-

silając raz w roku niewielką ilością nawozów wieloskładnikowych.

● **Cięcie jaśminowca:** te krzewy kwitną na całej długości pędów ubiegłorocznych, dlatego cięcie najkorzystniej prowadzić tuż po przekwitnięciu, usuwając głównie starsze pędy.

● **Rozmnażanie:** wiosną i jesienią poprzez oddzielanie od macierzystej rośliny odrostów korzeniowych, których jaśminowce wytwarzają znaczną ilość. Aby nie osłabiać roślin, odrosty warto regularnie usuwać.

● **Zabezpieczenie na zimę:** krzewy jaśminowca są wytrzymałe na mroz i nie wymagają okrywania na zimę.

● **Choroby i szkodniki:** jaśminowce są odporne na choroby i szkodniki. Problemy mogą sprawić mszyce i rzadziej – zaraza bakteryjna. Charakterystycznymi objawami zarazy bakteryjnej są brązowe plamy pojawiające się na liściach jaśminowca, z czasem czernienie liści i zamiera-

nie pędów. Porażony krzew należy usunąć i spalić. W początkowej fazie choroby można próbować ratować zainfekowany okaz, usuwając pędy, na których pojawiają się pierwsze symptomy zakażenia.

W praktyce tak wnikliwa obserwacja jest jednak prowadzona rzadko, a właściciel o chorobie jaśminowca dowiaduje się już w zaawansowanym stadium infekcji.

● **Kwitnienie:** jaśminowiec będzie obficie i regularnie kwitł, jeśli posadzimy go w słońcu i zadamy o wilgotność podłoża.

Jaśminowe kwiaty na dłużej

Aromatem jaśminowca można cieszyć się dłużej niż tylko w okresie kwitnienia krzewów. Warto je zbierać i suszyć, bo mają pewne właściwości lecznicze. Można z nich przygotować m.in. pachnący napar, który pomoże w wielu dolegliwościach. Dobrym pomysłem jest też ich wykorzystanie do mieszanek zapachowych, zwanych potpourri.

Jaśminowiec to klasyczny krzew ozdobny, który od pokoleń zachwyca ogrodników intensywnie pachnącymi kwiatami, odpornością oraz niewielkimi wymaganiami

Jaśminowiec wonny jest wytrzymały i ma niewielkie wymagania. A za odrobinę troski odwdzięczy się pięknymi kwiatami, które cudownie pachną

► MOTORYZACJA

Jest ikoną popkultury na równi z „Garbusem” i ogoniastym Cadillakiem. W dniu, gdy zadebiutował na paryskiej wystawie w 1955 r. firma zebrała 12 tysięcy zamówień. Nawet Gina Lollobrigida musiała chwilę poczekać. Złożyła zamówienie jako druga

ON TO MOTO

Poleca **Aureliusz Mikos**,
redaktor naczelny
Motofakty.pl
Samochody to jego pasja,
którą realizuje w swojej pracy
dziennikarskiej od wielu lat

Francuska „bogini” zaskakuje do dzisiaj. Jak szampan i Concorde

C

Citroen DS wybawił z opresji generała Charlesa de Gaulle’a i ocalił skórę filmowego Fantomasa, fikcyjnego francuskiego geniusza zbrodni, bezwzględного złodzieja i mistrza kamuflażu. Postać ta narodziła się w 1911 roku na kartach powieści kryminalnych, a największą popularność zyskała dzięki kultowej francuskiej trylogii filmowej z lat 60. XX wieku. Poza tym regularnie wygrywał w rajdach. Stał na najwyższym podium w Monte Carlo, Maroku i na Korsyce. Czołowi styliści zaproszeni jako jurorzy przez jeden z brytyjskich magazynów uznali go za najpiękniejszy samochód wszech czasów. Jeździli nim Alain Delon, Carlos Santana, Louis de Funès i Brigitte Bardot.

Citroen DS wyglądał i prowadził się, jak żadne inne auto na świecie. Kierownica miała jedno ramię. Nie było pedału sprzęgła. Działo automatycznie, pod wpływem ruchu dźwigni zmiany biegów. Hamulec był włączany przyciskiem, a karoseria wspierała się na hydropneumatycznym zawieszeniu. Na szosie wóz pełzał przy asfalcie, na polnej drodze unosił nad wybojami. Prześwit był regulowany.

Karoserię narysował Włoch, Flaminio Bertoni. Nim został projektantem, był rzeźbiarzem. Stworzył legendarne Citroeny: 2CV, „Traction Avant”, furgonetkę serii H, małego AMI-6 z tylną szybą pod „złym” kątem i właśnie DS-a: „ruchomą rzeźbę” wielokrotnie pokazywaną na wystawach wzornictwa przemysłowego. Techniczną stronę auta zajął się Andre Lefebvre.

Z konstrukcyjnego punktu widzenia DS jest... kabrioletem! Siły działające na nadwozie przejmują płytę podłogowa i rozbudowana przegroda czołowa. U góry karoseria jest wątki. Pokrywy silnika i bagażnika oraz błotniki można łatwo zdemontować. Trzeba zresztą zdjąć błotnik, aby zmienić tylne koło. Za to niepotrzebny jest lewarek. Wystarczy unieść nadwozie na maksymalną wysokość.

DS ma układ hydrauliczno-pneumatyczny, który zawiaduje pracą zawieszenia, sprzęgła, hamulców i wspomagania kierownicy. Pompa napędzana przez silnik tłoczy ciecz roboczą do akumulatora ciśnienia. Ten zapewnia odpowiednie ciśnienie potrzebne do prawidłowego działania układu. Początkowo „hydraulika” była najsłabszym punktem auta. Kłopoty sprawiał też czerwony płyn LHS, pracujący w instalacji. W 1963 wprowadzono LHS-2, który nie niszczył gumowych części. Można go używać zamiennie z LHS. Ostatecznie, jesienią 1966 firma wprowadziła zielony LHM. Samochody dostosowane do niego mają części instalacji w kolorze zielonym. Starsze auta, pracujące „na LHS”, mają elementy czarne. To ważne, ponieważ LHM nie można stosować zamiennie z LHS.

Również plastiki okazały się zbyt plastyczne w promieniach słońca. Niespodzianek nie sprawiał tylko silnik. Przeniesiono go z modelu „Traction Avant”. Osiągał 75 KM i pozwalał rozpędzać się do 140 km/h. W lipcu 1957, po 23 latach wycofano z produkcji „Traction Avant” i wprowadzono

uproszczoną wersję DS, oznaczoną ID, w której układ hydropneumatyczny obejmował tylko zawieszenie, a silnik był nieco słabszy.

W roku 1958 do sedanów DS19 oraz ID19 z silnikiem 1,9 l dołącza kombi. Towarzyszy mu karetka Ambulance. W październiku 1960 Citroen dodaje kabriolet Decapotable Usine. Rok później modernizuje tablicę rozdzielczą. Od 1962 samochód ma dodatkowe wloty powietrza pod reflektorami. W 1964 zjawia się luksusowy Pallas, a w 1965 – DS21 oraz ID21 z silnikami 2,2 l.

Najbardziej znacząca zmiana zachodzi w 1967. Auto dostaje podwójne reflektory we wspólnej obudowie. Wersja amerykańska jest pozbawiona przezroczystej, płaskiej osłony świateł. W 1968 tablica rozdzielcza znów przybiera nowy kształt i pojawiają się DS20 oraz ID20. W październiku 1969 r. ID19 oraz ID20 zostają zastąpione przez D Special i D Super. Model DS21 zostaje wzbogacony o wariant z wtryskiem paliwa Bosch. Od jesieni 1971 wszystkie modele mają płaskie klamki. Na listę opcji wchodzi automatyczna skrzynia Borg Warner i klimatyzacja. Pod koniec 1972 pojawia się DS23 z silni-

kiem 2,3 l o mocy 141 KM w wersji z wtryskiem i 124 KM z gaźnikiem.

Poszczególne roczniki DS i ID różniły się od siebie szeregiem detali. Niektóre kolory karoserii były dostępne bardzo krótko – nawet jeden sezon. Auta różniły się również w zależności od kraju, w którym je sprzedawano.

DS brzmi po francusku tak samo jak „Déesse” – bogini. Nazwa powstała jednak całkiem przypadkiem i ma związek ze sposobem oznaczania prototypów przez Citroena. Z kolei ID Francuzi wymawiają jak „Idée” – idea. Wzniosłe słowa miały oparcie w ekskluzywnych samochodach, które budowano na bazie DS. Słynna firma nadwoziowa Chapron stworzyła serię kabrioletów: Croisset, Decapotable Usine i Le Caddy. Jako coupé powstały: Concorde, Le Dandy i Leman. Specjalnie dla de Gaulle’a Chapron zbudował limuzynę DS21 Présidentielle, która mierzyła 6,3 m długości. Niestety, dostarczono ją w 1968 r., a już w kwietniu 1969 generał podał się do dymisji. DS wzięli na warsztat również Heuliez, Ricou i Pichon-Parat.

Na użytek sportu fabryka stworzyła własne, dwudrzwiowe coupé. Z kolei Michelin zbudował w 1972 r. 10-kołowe monstrum PLR, będące ruchomym laboratorium do testowania opon do ciężarówek przy dużych prędkościach. Napędzane było dwoma amerykańskimi silnikami V8 z Chevroleta i przy wadze 10 t osiągało 180 km/h.

Zaparkowany w porcie w Monako Citroën DS Decapotable, ekskluzywna wersja kabrio produkowana przez firmę Henri Chapron. Powstało jedynie 1400 egzemplarzy, co czyni go jednym z najrzadszych i najbardziej pożądanych Citroënów

► ARCHEO

Od operacji wydobywania zatopionego statku, przez informacje o utrzymaniu dobrego tempa pracy pomimo upałów po problemy mieszkańców ze znajdującą się niedaleko strzelnicą wojskową – m.in. o tym pisały gazety **27 czerwca**

Z NASZYCH STRON

Poleca **dr Grzegorz Sztoler**,
archiwista, publicysta
Pasjonat historii Polski,
i starych egzemplarzy
gazet

Gazeta Krakowska nr 150, 27.06.1966

1966

Dziennik Bałtycki nr 152, 27.06.1956

Prace przy podnoszeniu zatopionego norweskiego statku

1956

SZCZECIN (PAP). Na redzie o kilka mil od Świnoujścia w miejscowości gdzie nocą 22 maja br. zatonał norweski statek „Hordnes”, trwa wyjątkowa praca polskiej ekipy ratowniczej.

Mimo wysokiej fali i ostrych wicherów, od przeszło 10 dni operuje tu jednostka Polskiego Ratownictwa Okrętowego „Światowid”.

Nurkowie co dzień niemal schodzą na dno morza, by kontynuować badania rozciętych burt frachtowca, obcinają zadry, kontrolują stan tzw. szotów, czyli stalowych ścian odgradzających od siebie poszczególne części statku. W sztormowe dni ratownicy wydobywają z zatopionego statku setki ton skamieniałych apatytów, z którymi „Hordnes” zdążył do portu szczecińskiego.

Ratownicy spodziewają się, że w drugiej połowie lipca „Hordnes” zostanie podniesiony z dna morza.

Kurier Lubelski nr 147, 27.06.1996

Kule

Dla mieszkańców strzelnica wciąż niebezpieczna

nad ulicą Wyzwolenia

1996

Mieszkańcy ulicy Wyzwolenia twierdzą, że znowu zostali ostrzelani pociskami, które przedostały się z wojskowej strzelnicy na Majdanka. We wtorek złożyli skargę w prokuraturze.

Tydzień temu specjalna komisja wojskowa sprawdziła stan bezpieczeństwa strzelnicy. Żołnierze wystrzelili tysiąc pocisków. Komisja uznała, że obiekty nie zagrażają okolicznym mieszkańcom. Piszemy o tym w Kurierze.

Wczoraj redakcję odwiedził Mieczysław Raczkowski, mieszkaniec ulicy Wyzwolenia, oddalonej od strzelnicy ok. 1-1,5 km. Na początku maja pocisk wpadł do jego domu, przebił szybę i utknął w ścianie. Od tego momentu o strzelnicy w Lublinie zaczęło być głośno.

W ubiegły czwartek, kiedy komisja była na strzelnicy, zostaliśmy znowu ostrzelani – mówi **M. Raczkowski**. Do domu wpadła moja córka, z krzykiem, że coś przeleciało koło jej głowy. Wyszłam przed dom, na ulicy stali sąsiedzi. Było już ciemno, więc dobrze było widzieć, że z Majdanka leci w naszą stronę kilka pocisków smugowych.

Mieczysław Raczkowski twierdzi, że żandarmi, których zawiadomili mieszkańcy, poradzili im, żeby zaczęli budować sobie schrony.

Wojsko jest bezkarne. Mówią, że strzelnica jest bezpieczna, a nam tu kule latają nad głowami. Nie chcemy robić afery, ale boimy się, że może dojść do tragedii – tłumaczy M. Raczkowski.

Pod skargą do prokuratury swoje podpisy złożyło kilkadziesiąt osób z ulicy Wyzwolenia, Nadzecznej, Wita Stwosza.

(R.O.)

Dziennik Popularny nr 145, 26-27.06.1976

1976

Zakłady w sezonie urlopowym

Koniec I półrocza mija pod znakiem upałów, co dla urlopowiczów oznacza udany wypoczynek. Niemniej w zakładach pracy utrzymuje się dobre tempo produkcji. W większości przedsiębiorstw zadbano o dostateczne ilości napojów chłodzących, kontroluje się na bieżąco działanie urządzeń klimatyzacyjnych i wentylacyjnych.

W Łódzkich Zakładach Przemysłu Skórzanego „Skogar”, które odwiedziliśmy wczoraj w południe, pracownicy pierwszej zmiany zakładu obuwia nr 1 mieli do dyspozycji kilka rodzajów napojów, m. in. mleko, herbatę i miętę oraz wodę sodową z saturatorów, znajdujących się na każdym wydziale. Sprawna wentylacja zapewniała stałą temperaturę ok. 20 stopni C i eliminowała opary toksyczne, powstające w procesie produkcji.

Plan pierwszej zmiany przekroczyliśmy dziś o 150 par obuwia damskiego letniego, wykonując w sumie 3150 par – poinformował kierownik zakładu obuwia nr 1 – Marian Siemiński. Praca przebiega normalnie, nie obserwujemy zwiększonej, mimo upałów, absencji. Wyższe wykonanie planu dziennego jest wynikiem prawidłowego wykorzystania czasu pracy i dobrej atmosfery.

Przewidujemy, że jako kombinat (w skład ŁZPS „Skogar” wchodzi 9 zakładów) plan I półrocza zrealizujemy 28 czerwca – informuje dyr. naczelny „Skogaru” – inż. Bogumił Niedzielski. Zamiast 1 mln 623 tys. par obuwia dostarczymy na rynek i na

eksport i mln 650 tys. par. Produkowane przez nas obuwie, znane dobrze klientom pod znakiem „Contessa”, to przede wszystkim galanterki damskie i półbuty. Około 50 proc. produkcji kierujemy na eksport m. in. do Związku Radzieckiego, RFN, Kanady i krajów skandynawskich. Pierwsze półrocze załoga kombinatu zamknie nie tylko przekroczeniem o 20 mln zł planu produkcji, ale i znaczącym przekroczeniem planu eksportu.

Na kilka dni przed końcem półrocza dobre prognozy, jeśli idzie o wykonanie planu, mają również Zakłady Przemysłu Pończoszniczego „Zenit”.

Do 24 bm. wyprodukowano łącznie 11 mln 800 tys. par wyrobów pończosznich – informuje sekretarz KZ PZPR – mgr inż. Krystyna Błońska. Pozostało więc jeszcze do wykonania 330 tys. par wyrobów, w większości skarpet męskich. Liczba ta wskazuje, że plan I półrocza na pewno zostanie wykonany, a nawet przekroczony. Półrocze zamkniemy również dostarczeniem na rynek szeregu zmodernizowanych wyrobów, m. in. skarpet, z mieszanek surowcowych, w skład których wchodzi nowa przędza z „Biskony” – nistil.

Gazeta Krakowska nr 150, 27.06.1966

1966

Nowe gatunki papierosów na rynku

WARSZAWA (PAP) Przemysł tytoniowy wypuścił ostatnio na rynek 2 nowe gatunki papierosów, a mianowicie: pod nazwą „66” oraz „wrocławskie” z filtrem.

Produkowane przez Krakowskie Zakłady Przemysłu Tytoniowego papierosy „66” zawierają większą część tytoni orientalnych. Są one lekko mentolowane i posiadają filtr. Palacze twierdzą, że „66” są lepsze od „Waweli” i pozostałych gatunków tej klasy. W sprzedaży ukazały się one w paczkach po 20 sztuk, w estetycznym opakowaniu w folię aluminiową i tomofoan.

Do końca br. przemysł tytoniowy zamierza wyprodukować ich ok. pół miliarda sztuk.

W kioskach – na razie większych miast – można wreszcie dostać od dawna zapowiadane „wrocławskie” z filtrem, też w paczkach z folii aluminiowej. Cenną utrzymano tę samą, co przy „wrocławskich”, bez filtra tan. 3,20 zł za 20 sztuk.

► ŚWIAT WOKÓŁ NAS

Jak różni się **podejście do zakupów online** dwudziestolatka i pięćdziesięciolatka? Odpowiedzi dostarcza kolejna edycja badania „(Nie)Świadomy konsument”

ZROZUMIEĆ DZIŚ

Poleca **Alicja Domachowska**,
redaktorka.
Zajmuje się m.in. sprawami
i rzeczami, które nas otaczają.
Prywatnie miłośniczka psów, jazdy
na rowerze i muzyki

K

Kto mądrzej kupuje online? Pokolenie Z (18-29 lat) czy silwersi (50+). Jak różni się podejście do zakupów online dwudziestolatka i pięćdziesięciolatka? Odpowiedzi dostarcza kolejna edycja badania „(Nie)Świadomy konsument”.

Koniec mitu cyfrowego wykluczenia. Kto naprawdę potrzebuje wsparcia w e-zakupach?

Jedno z najbardziej zaskakujących odkryć badania dotyczy silwersów. Czterech na pięciu (79 proc.) robi zakupy online samodzielnie. To najwyższy wynik spośród wszystkich badanych grup wiekowych, wyższy nawet niż wśród generacji Z (69 proc.). Młodzi konsumenci, gdy potrzebują wsparcia, najchętniej proszą o pomoc znajomych (20 proc.) lub rodzinę (18 proc.). millenialsi (30-49 lat) plasują się – nomen omen – pomiędzy nimi: samodzielnie kupuje 77 proc. z nich, a zakupy online co najmniej raz w miesiącu robi 80 proc. – więcej niż w jakiegokolwiek innej badanej grupie.

Pomimo największej samodzielności to właśnie silwersi najniżej oceniają swoje kompetencje zakupowe. Tylko co trzeci (33 proc.) uważa swoją wiedzę konsumencką za dobrą. Ten paradoks – robię sam, ale sobie nie ufam – tłumaczy wiele zachowań starszych konsumentów. Niska samoocena przekłada się na większą ostrożność. Silwersi budują zaufanie do sprzedawców przede wszystkim przez bezpieczne metody płatności (71 proc.) i programy ochrony kupujących (58 proc.). Generacja Z podchodzi do zakupów z większą pewnością siebie. Jednak i dla nich bezpieczne metody płatności pozostają ważne (56 proc.), a na drugim miejscu plasuje się pewność, że sprzedawcy są zweryfikowani (53 proc.).

„Silwersi nie potrzebują pomocy w samym zakupie, potrzebują pewności, że jest on bezpieczny. Ich ostrożność to nie słabość, to strategia: wiedzą, że w sieci łatwo kupić, ale kryje się tam sporo pułapek, w które łatwo wpaść. Chcą mieć pewność, że bezproblemowo będą mogli dochodzić swoich praw, gdy coś pójdzie nie tak.

Prawie co trzeci (29 proc.) przedstawiciel gen Z przyznaje, że dokonał kiedyś zakupu w internecie, który okazał się oszustwem,

Czterech na pięciu (79 proc.) silwersów robi zakupy online samodzielnie. To najwyższy wynik spośród wszystkich badanych grup wiekowych

czyli np. produkt był podróbką, nie zgadzał się z opisem albo w ogóle nie dotarł. Wśród silwersów ten odsetek jest niższy (22 proc.). Zarówno młodsze (35 proc.), jak i starsze pokolenie (39 proc.) wskazują niską cenę jako główną przynętę, która skusiła ich do zakupu będącego oszustwem. Gen Z również mocno przyciągają atrakcyjne zdjęcia produktów (35 proc.), podczas gdy silwersi kierują się raczej okazijną obniżką ceny (35 proc.).

Prawdziwy kontrast ujawnia się po oszustwie. Gdy dojdzie do straty, silwersi częściej podejmują próbę odzyskania pieniędzy (61 proc.) niż gen Z (53 proc.). Wśród millenialsiów

(osoby urodzone między 1981 a 1996 r.) odsetek ten jest najwyższy i wynosi 72 proc. Młodych zniechęca zbyt niska utracona kwota (63 proc.). Dla silwersów to mniejsza bariera (33 proc.), ale za to aż 44 proc. z nich przyznaje, że „nie sądzili, że coś uzyskają”. W generacji Z taką bezzadność deklaruje zaledwie 6 proc. Co ciekawe, millenialsi są tu bliżsi swoim rodzicom niż dzieciom: poczucie, że i tak nic nie uzyskają, hamuje aż 42 proc. z tych, którzy zrezygnowali z walki o zwrot. To wyraźnie pokazuje kontrast między cyfrowym optymizmem młodych a przekonaniem starszych konsumentów o skuteczności w egzekwowaniu swoich praw.

Różne drogi, wspólny cel. Co łączy pokolenia w e-zakupach?

Choć kryteria wyboru produktu mogą się różnić, zaufanie do sprawdzonych e-sklepów pozostaje kluczowe dla obu grup. Aż 64 proc. gen Z i 72 proc. silwersów czuje się tam bezpiecznie – niezależnie od wieku, komfort zakupów opiera się na sprawdzonych kanałach i korzystnej cenie.

Jednym z najsilniejszych łączników okazuje się proces zwrotów. Możliwość bezpłatnego oddania produktu jest szczególnie ważna dla gen Z (63 proc.). silwersi skupiają na tym uwagę nieco mniej (45 proc.), ale łatwe zwroty przyciągają obie generacje. Aż 67 proc. młodych i 63 proc. starszych konsumentów deklaruje, że to właśnie ten czynnik decyduje o powrocie do danego sprzedawcy. Millenialsi potwierdzają ten trend: 66 proc. z nich wskazuje łatwy zwrot jako decydujący argument za powrotem do sprzedawcy. To jeden z punktów, gdzie wszystkie trzy pokolenia są praktycznie zgodne. Łatwy zwrot to nie tylko wygoda, to fundament zaufania.

„Niezależnie od wieku, konsumenci oczekują tego samego – poczucia, że jeśli coś pójdzie nie tak, sprzedawca okaże wsparcie, aby rozwiązać problem. Możliwość zwrotu, jasne zasady i brak zbędnych procedur są tu kluczowe. Z moich obserwacji wynika, że silwersi to klienci wyjątkowo lojalni i odpowiedzialni finansowo, ale ta lojalność nie jest dana raz na zawsze. Tak jak w przypadku młodszych konsumentów buduje się ją każdą transakcją. Firma, która przyzna rację, weźmie odpowiedzialność i nie postawi konsumenta przed ścianą procedur – zyskuje. Ta zasada działa tak samo w każdym pokoleniu” – mówi Małgorzata Miś, prezeska Stowarzyszenia Ochrony Konsumentów Aquila.

Pokolenia różnią nawyki, priorytety i poziom cyfrowej pewności siebie. Łączy je natomiast oczekiwanie bezpiecznych zakupów, korzystnej ceny i łatwych zwrotów. W e-zakupach Polacy podążają różnymi ścieżkami, ale zmierzają w tym samym kierunku. Jedni robią to odważniej, drudzy ostrożniej. Cel pozostaje wspólny: kupować mądrze, wygodnie i bez nieprzyjemnych niespodzianek.

Źródło informacji: Amazon

Pokolenia różnią nawyki, priorytety i poziom cyfrowej pewności siebie. Łączy je natomiast oczekiwanie bezpiecznych e-zakupów, korzystnej ceny i łatwych zwrotów

► FOTO

Załuki nad rzeką Supraśl to tradycyjne miejsce w gminie Gródek na Podlasiu, gdzie świętowana jest **Noc Świętojańska**. Wianki, woda, dobra zabawa – to tradycyjne atrybuty Nocy Kupały

FOT. WOJCIECH WOJTKIEWICZ

PRZYKADROWANE

Poleca **Karina Trojok**,
fotoedytorka i fotografka
Robienie zdjęć to jej pasja,
ale kocha też zwierzęta,
jazdę na rowerze
i chodzenie po górach

► SPORT

Zbigniew Boniek – były wybitny piłkarz (m.in. Widzewa Łódź, Juventus i AS Romy), medalista mistrzostw świata 1982, były **selekcjoner reprezentacji Polski** i prezes PZPN, a także były wiceprezydent UEFA

LIGA MISTRZÓW

Poleca **Adam Godlewski**,
szef działu Sport
Kocha piłkę nożną i głównie
o niej pisze. Ale kibicuje
wszystkim polskim
zawodniczkom i zawodnikom

Zbigniew Boniek,

lat 70,
piłkarz, trener, działacz piłkarski
uczestnik trzech turniejów
finałowych mistrzostw świata,
mistrz Polski, zdobywca Pucharu
Włoch i Pucharu Europy

Zbigniew Boniek to ikona polskiej piłki nożnej. Urodził się 3 marca 1956 roku w Bydgoszczy i w tamtejszym Zawiszy stawiał pierwsze kroki w futbolu. W 1975 r. trafił do Widzewa Łódź, z którym zdobył dwa mistrzostwa i trzy wicemistrzostwa Polski.

Jako reprezentant Polski zadebiutował 24 marca 1976 roku, mając 20 lat i 21 dni, w meczu przeciwko Argentynie.

Na mundialu 1982 był kluczowym zawodnikiem drużyny Antoniego Piechniczka, która zajęła trzecie miejsce.

Strzelił cztery gole: jednego z Peru i hat tricka przeciwko Belgii. Z powodu kartek zabrakło go w przegranym 0:2 półfinale z Włochami. Za rok 1982 został trzecim zawodnikiem w plebiscycie Złotej Piłki tygodnika „France Football”. Uczestniczył też w mistrzostwach świata 1978 i 1986.

Swoją ostatnią występił reprezentacyjnie 23 marca 1988 roku w Belfaście, gdzie padł remis 1-1 z Irlandią Północą. Łącznie w reprezentacji Polski rozegrał 80 meczów i zdobył 24 bramki.

Na całym świecie „Zibi” znany jest dzięki grze we Włoszech. Jeszcze przed mundialem ‘82 podpisał kontrakt z Juventusem, w którym obok Michela Platini i Paolo Rossiego był jednym z liderów. W latach 1983-85 zdobył ze Starą Damą wszystkie możliwe trofea, od mistrzostwa i Pucharu Włoch po Puchar Europy (dziś Liga Mistrzów), Puchar Zdobywców Pucharów, Superpuchar Europy i Puchar Interkontynentalny. Na północy Włoch piłkarz Boniek przeżył najpiękniejsze lata swojej kariery.

W 1985 roku Boniek przeniósł się do AS Romy, czyli jednego z największych rywali Juventus, za co

Zbigniew Boniek brylował w Widzewie

kibice tego pierwszego mieli żal do Polaka. W klubie ze Stadio Olimpico w Rzymie spędził trzy sezony, rozgrywając 76 spotkań w latach 1985-88 i strzelając 17 bramek.

Z AS Roma Zbigniew Boniek zdobył Puchar Włoch w 1986 roku. Piłkarską karierę zakończył w 1988 roku, mając 32 lata, po wygaśnięciu kontraktu z AS Romą. Miał jeszcze

proponacje z innych klubów i mógł śmiało pograć jeszcze ze 2 sezony, ale wiedział, że niewiele to zmieni w jego karierze, a jest potrzebny reprezentacji Polski.

Po zakończeniu kariery piłkarskiej próbował sił jako trener. Prowadził m.in. Lecce, Bari i reprezentację Polski, jednak bez sukcesów. Lepiej szło mu w roli działacza.

Przed objęciem reprezentacji Polski był wiceprezesem PZPN ds. marketingu. W 2008 r. przegrał wyścig o fotel prezesa PZPN z Grzegorzem Lato, cztery lata później wygrał jednak wybory i kierował związkiem przez 9 lat.

W 2017 r. został członkiem Komitetu Wykonawczego UEFA. Od 2021 pełni funkcję wiceprezydenta UEFA. Jest aktywny w mediach społecznościowych.

Po zakończeniu kariery sportowej osiadł na stałe w Rzymie. Obecnie jest przede wszystkim biznesmenem i komentatorem. Jest mężem Wiesławy Boniek oraz ojcem dwóch córek i syna. Doczekał się również wnuków.

Zbigniew Czyż

IKONA POLSKIEJ PIŁKI

► KSIĄŻKI

● **Najnowsza książka jednej z najlepszych dziennikarek religijnych w Polsce** ● Ewa Czackowska przybliży historię objawień w Gietrzwałdzie z 1877 r.
● **Opisuje też autentyczny kult, jaki wyrósł wokół istniejącego tam sanktuarium maryjnego**

trzykropek

Uzdrowienie Aleksandry Cyerman jest jednym z wielu nadzwyczajnych wydarzeń związanych z miejscem objawień Matki Bożej Niepokalanie Poczętej w Gietrzwałdzie. To uzdrowienie miało nastąpić za wstawiennictwem s. Barbary Samulowskiej. Zostało uznane w procesie, jaki toczył się w archidiecezji warmińskiej. Stwierdzono, że uzdrowienie z choroby bezpośrednio zagrażającej życiu nastąpiło w sposób niewytłumaczalny z naukowego punktu widzenia. I przyniosło też skutki duchowe. Czy takie będzie orzeczenie lekarzy i teologów watykańskiej Kongregacji ds. Świętych i potwierdzi je papież – tego na początku 2026 roku nie wiadomo.

Wiadomo natomiast, że Gietrzwałd jest miejscem cudów. Tu ludzie wypraszają u Boga wiele nadzwyczajnych łask. I to od wieków, zanim jeszcze objawiła się tu Matka Boża, o czym świadczą wota Jej ofiarowane w czczonym od przełomu XVII/XVIII wieku wizerunku Matki Bożej z Dzieciątkiem Jezus. Cuda nie są istotą wiary chrześcijańskiej. Są znakiem rzeczywistości nadprzyrodzonej. Znakiem obecności i łaski Boga, który objawia się w wybranych miejscach. Takich jak Gietrzwałd.

Gdy tylko rozeszła się wieść o objawieniach Matki Bożej, do Gietrzwałdu zaczęli przybywać chorzy z nadzieją uleczenia. Według relacji ks. Augustyna Weichsela od początku miało dochodzić do cudownych wyzdrowień, ale problem polegał na tym, że nie były one poparte dokumentami, zaświadczeniami lekarzy. O tych wydarzeniach ks. Weichsel pisał do bp. Krementza już w sierpniu 1877 roku, następnie we wrześniu, gdyż w święto Narodzenia Matki Bożej zgłosiło się do niego kilka osób jakoby nagle uleczonych. Pierwsze, spisane przez proboszcza świadectwo uzdrowienia dotyczy Marii Puliny, żony nauczyciela Józefa z Mondtek (Mądek). Cierpiała ona na jakąś „niebezpieczną

chorobę oczu”, musiała stale przebywać w zaciemnionych pomieszczeniach. Wezwani lekarze z Olsztyna i Królewca oświadczyli, że choroba wymaga długiego leczenia. Kobieta w Gietrzwałdzie użyła wody oraz płótna i po pięciu dniach „mogła zupełnie dobrze znosić światło słoneczne, mogła podjąć pracę, pleść, szyć i spełniać inne zajęcia, czego przedtem nie była w stanie robić”.

Komisja przysłana przez biskupa do Gietrzwałdu w sierpniu 1877 roku była jednak bardziej ostrożna w ocenie relacji uzdrowionych. „Cudowne wypadki i uzdrowienia nie zostały dotąd stwierdzone, chociaż referowano o pojedynczych uzdrowieniach tego rodzaju”. Poszczególne uzdrowienia określane jako cudowne „przy bliższym zbadaniu wydały się przesadzone. Przy innych nie można było ustalić bliższych okoliczności i dochodzenia w tym względzie musiały być wstrzymane”.

Niemniej do dokumentacji przekazanej biskupowi komisja dołączyła informacje o zgłoszonych przez pielgrzymów przypadkach nagłych uzdrowień, według ich przekonania – cudownych. Kilka z nich, podobnie jak żony nauczyciela Puliny, dotyczy uzdrowienia z choroby oczu.

Uzdrowiona z tego rodzaju choroby doznała trzynastoletnia Olga Stach, sierota, która od pięciu lat nie widziała na jedno oko. Zaczęła odmawiać Nowennę do Matki Bożej i używać wody ze źródła, a po pięciu dniach modlitwy odzyskała wzrok – „okiem tym już nawet czytać mogła” – zapisał ks. Franciszek Hipler. Gertruda Braclawska z Schattens (Szatanki) koło Olsztyna, wyrobnica, poinformowała proboszcza o uzdrowieniu córki Anny, dla której wcześniej bezskutecznie szukała pomocy w klinice oczu w Królewcu. W intencji odzyskania wzroku przez córkę odbyła pielgrzymkę do Gietrzwałdu, skąd przyniosła wodę ze źródła i liście klonu. Matka z córką rozpoczęły dzie-

więciodniowe nabożeństwo do Najświętszej Maryi Panny. Pod koniec nowenny Anna odzyskała wzrok.

Podobnie 21-letnia Franciszka Rygalska, córka gospodarza Jana z Lisewa. Kobieta od dziesięciu lat chorowała na oczy, na jedno oko już nie widziała, a lekarze z Chełmna i Chełmży zapowiedzieli, że straci wzrok także w drugim oku. „Przez używanie wody błogosławionej, płótna i liścia klonowego z Gietrzwałdu i przez szczere odmawianie Różańca przez 4 tygodnie wyleczone zostały oczy zupełnie i Franciszka może odtąd wszystkie prace wykonywać”.

Na zapalenie oczu od wielu lat cierpiał Walenty Kretschmann z Lidzbarka, wyrobnik. Nie pomogli mu ani miejscowi lekarze, ani z Królewca. Po dwóch tygodniach używania wody ze źródła i okładania oczu liściem klonowym zapalenie minęło na tyle, że mógł znowu pracować. Ksiądz Franciszek Hipler opisał także wyleczenie z owrzodzenia ręki i ramienia 47-letniego Jana Szmita, chałupnika ze wsi Pissau (Piszewo) pod Zyborkiem (Seeburg). Miał wrzody na rękę, ramieniu, twarzy, którą zajęła opuchlizna. Mężczyzna odbył pielgrzymkę do Gietrzwałdu, gdzie modlił się, mył wodą ze źródła i przykładał płótno na chore miejsca. Został szybko uleczony, za co dziękował w drugiej dziękczynnej pielgrzymce.

Z kolei Ludwik Krause z Lutry pod Zyborkiem, właściciel dóbr i oberżyta, od trzech lat cierpiał na poważne bóle nogi, w której miał rany. Ksiądz Hipler nie podał nazwy choroby, a jedynie, że dr Wiewiórkowski z Zygorga stwierdził, że nogi wygoić się nie da i trzeba będzie ją amputować. We wrześniu 1877 roku Ludwik Krause zaczął używać wody ze źródła, a także płótna. Po dwukrotnym użyciu wody zagoiły się rany, a w krótkim czasie zniknęły wszelkie bóle, tak iż znowu mógł chodzić.

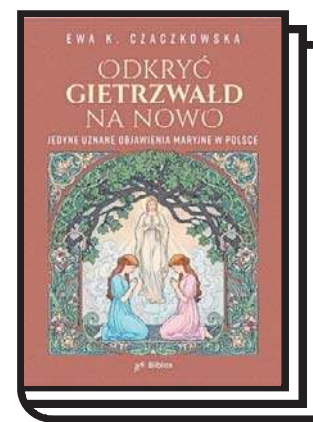
Ksiądz Hipler opisuje też uzdrowienie 30-letniej Zuzanny Sabellek, córki gospodarza Józefa z No-

wego Wierckuba pod Dobrym Miastem, która chorowała od czternastu lat. Zaczęło się od przeziębienia, po którym uskarżała się „na okropne darcie w członkach”, co zapewne było rodzajem reumatyzmu. Musiał być poważny, skoro ostatnie trzy lata spędziła w łóżku, gdyż chodzić już nie mogła. Do reumatyzmu doszły bezsenność, brak apetytu, bóle nerek i żołądka, które lekarze zdiagnozowali jako nowotwór żołądka. Kobieta zaczęła używać wody ze źródła, z silną wiarą, że odzyska zdrowie. I tak się stało. Po siedmiu tygodniach modlitwy, używania wody udało się z pielgrzymką do Gietrzwałdu, aby podziękować Matce Najświętszej za odzyskane zdrowie.

Zaświadczenie o uzdrowieniu dostarczył natomiast 24-letni kowal, Teodor Wichert z Fromborka. Chorował od roku, półtora miesiąca spędził w Gdańsku w lazarecie Najświętszej Maryi Panny, ale lekarze nie mogli mu pomóc. Miał bezwładną nogę, otwarte rany pod kolanem, problemy z ramieniem. 6 września 1877 roku przyjechał do Gietrzwałdu. Modlił się, przyjmował sakramenty. I jeszcze tego samego wieczoru poczuł się lepiej. Dr Hilderbrandt, radca zdrowia z Gdańska, nazwał to „dziwnym uzdrowieniem”.

Ksiądz Hipler opisuje też uzdrowienie żony urzędnika pruskiej prowincji, zachowując jej anonimowość. Kobieta musiała być narodowości niemieckiej, najprawdopodobniej wyznania ewangelickiego. Od Zielonych Świątek 1877 roku miała krwotok. Autor nie podaje szczegółów, ale można się domyślać, iż chodziło o chorobę ginekologiczną. Po operacji krwotok ustąpił, ale po miesiącu choroba wróciła z większą intensywnością. Przed planowanym kolejnym zabiegiem kobieta rozpoczęła nowennę do Najświętszej Maryi Panny, używała wody ze źródła. Dziewiątego dnia nowenny, a był to koniec sierpnia 1877 roku, choroba ustąpiła. Kobieta była zdrowa.

Ksiądz Hipler informował, iż o wielu innych uzdrowieniach donoszono w listach, które przychodziły szczególnie z Polski, czyli Kongresówki, oraz z Poznańskiego, skąd przybywało wielu pielgrzymów.

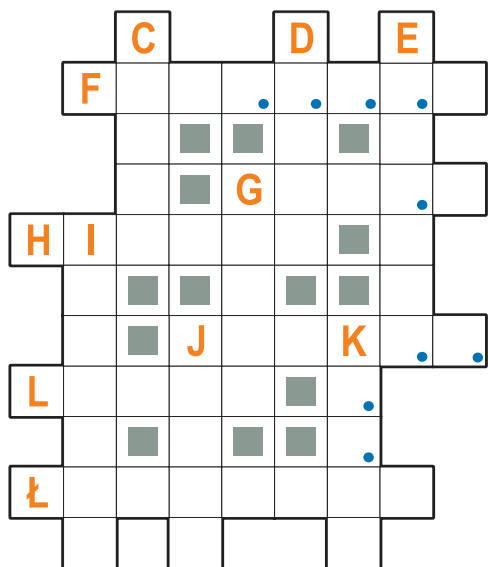
Ewa Czackowska
„Odkryć Gietrzwałd
na nowo. Jedyne
uznane objawienia
maryjne w Polsce”,
wyd. Biblos,
Tarnów 2026

Krzyżówka panoramiczna

śmieszny aktor			dawne słowo honoru			emfaza producent jogurtów	
ryba morską			szmira				
francuski rewolucjonista							
strój gejszy							
gigant z Rodos							
spuścizna							
połne lub morskie							
dostarczany do magazynu							
podziemie kościoła							
dzielnica Warszawy							
nóż ogrodniczy							
usuwany golarką							
leśny domek							
leśny domek							
cios za cios							
układ rubryk							
2:2 na boisku but z cholewką							

Alfabetka

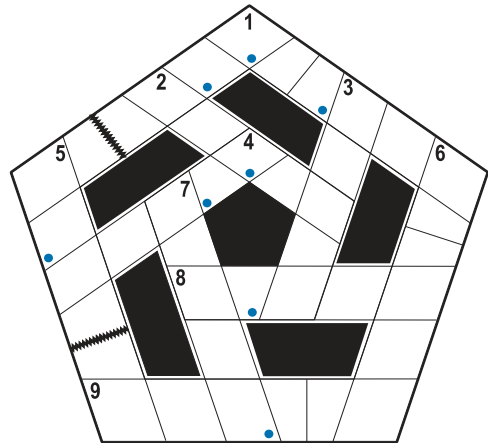

Litery w polach z kropką, czytane rzędami, utworzą rozwiązanie.

W kolejności przypadkowej:

- nielegalnie kopiuje wartościowe rzeczy
- marka papierosów z wielbłądem
- zakonnicy żyjący w odosobnieniu
- egzotyczna roślina wodna, kwiat bogini Izdy
- Władysław, król Polski, ojciec Kazimierza Wielkiego
- wyraziciel określonego poglądu, popularyzator
- sieć luksusowych hoteli na całym świecie
- naczynio do przechowywania płynów
- nagi mężczyzna lub chłopiec
- hinduski asceta uprawiający jogę
- grecka litera lub typ promieniowania
- ... Chan, aktor filmów akcji
- rozgąlecia sie też nad ziemią

Krzyżówka pięciokątna

Litery w polach z kropką, czytane rzędami, utworzą rozwiązanie.

1) rozmiar książki	eseista,
● amerykańskie auto,	6) zbiór żydowskich
2) pręty w palenisku,	tradycji,
3) piłkarze z Lublina,	7) kuzyn mewy siewki,
4) materiał na szyby,	8) dawny alarm,
5) izraelski pisarz i	9) część kombinatu.

Szyfr

Litery z pól od 1 do 14, utworzą rozwiązanie: imię i nazwisko aktorki.

Poziomo:

11) rakieta Gagarina,
7) wótko na sieci rybackie.

Pionowo:

3) typ lasu liściastego,
13) dawny iluzjon.

	2				1
7	5	9	14	4	
					10

Rozwiązania

krzyżówka mozaikowa: batoniki; krzyżówka
alabastera: szermierz; szkocka: mistennum;
pićciokątna: forszmak; jolka: morski plak; krzy-
żówka tańcogramowa: nadawca; szyfr: Ilona
Ostrowska.

Szkotka

1		2			3		4		5		6		7		8
					9										
10									11						
					12				13						
14	15		16							17		18		19	
					20		21								
22										23					
					24										
25		26		27						28			29		30
						31			32						
33										34					
					35										
36										37					

Do diagramu należy wpisać rzeczowniki pospolite zawierające podane słowa np. rok – roku-ta, krokiew lub barok. Litery w polach z kropką, czytane rzędami, utworzą rozwiązanie.

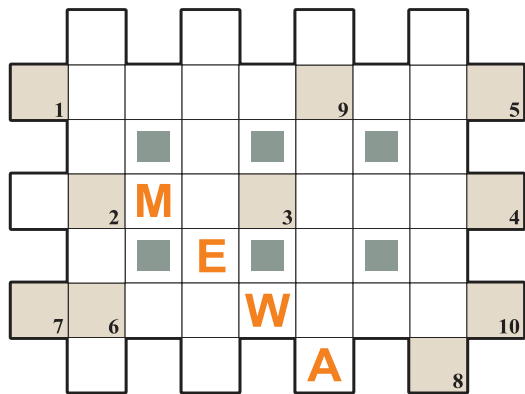
Pozio:	20) rad,	35) rys,	5) go,	19) Taj,
1) Rus,	22) tron,	36) staw,	6) raca,	21) pet,
5) agat,	23) Man,	37) ore.	7) Ina,	25) ar,
9) ryt,	24) lica,		8) kara,	26) los,
10) rata,	25) arka,	Pionowo:	13) Oka,	27) eta,
11) kier,	28) rap,	1) Lec,	15) akt,	29) ser,
12) rek,	31) stal,	2) irys,	16) thok,	30) sak,
14) stęp,	33) dera,	3) karp,	17) agat,	31) aga,
17) las.	34) sus.	4) ara,	18) rwa.	32) lis.

Jolka

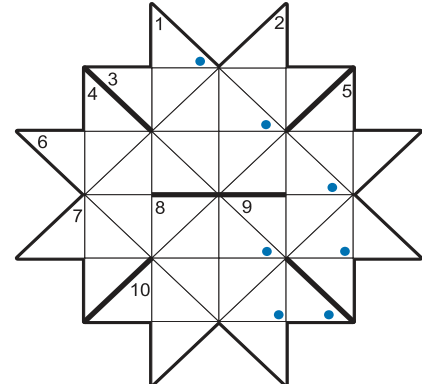
Litery z pól ponumerowanych w prawym dolnym rogu od 1 do 10, utworzą rozwiązanie.

W kolejności przypadkowej:

- właśnie poszedł do szkoły podstawowej
- malarskie spoiwo emulsyjne
- bezzębność duchownych katolickich
- porozumienie osiągnięte dzięki wzajemnym ustępstwom
- nadmuchiwana ozdoba karnawałowa
- aromatyczna przyprawa do tłustych dań
- historyczne miejsce ukorzenia cesarza Henryka IV przed Grzegorzem VII

Krzyżówka mozaikowa

Litery w polach z kropką, czytane rzędami, utworzą rozwiązanie.

Pozioomo:

- 3) gwar zmieszanych głosów, krzyków,
- 6) roślina ogrodowa podobna do rumianku,
- 7) środek kosmetyczny w sprayu,
- 10) społeczny członek sądu przysięgłych.

Pionowo:

- 1) krawędź ścian, powierzchni przedmiotów,
- 2) przeciągające się nieporozumienia,
- 4) trzeci miesiąc roku kalendarzowego,
- 5) przyrząd do pomiaru kątów,
- 8) świeżo wyciąg wodny z ziół,
- 9) w dawnej Japonii: samuraj bez pana.

Te dni

Notatki na ostatki

HUMOR Z ŻEŹYTÓW

CZAS NA
SERIALE

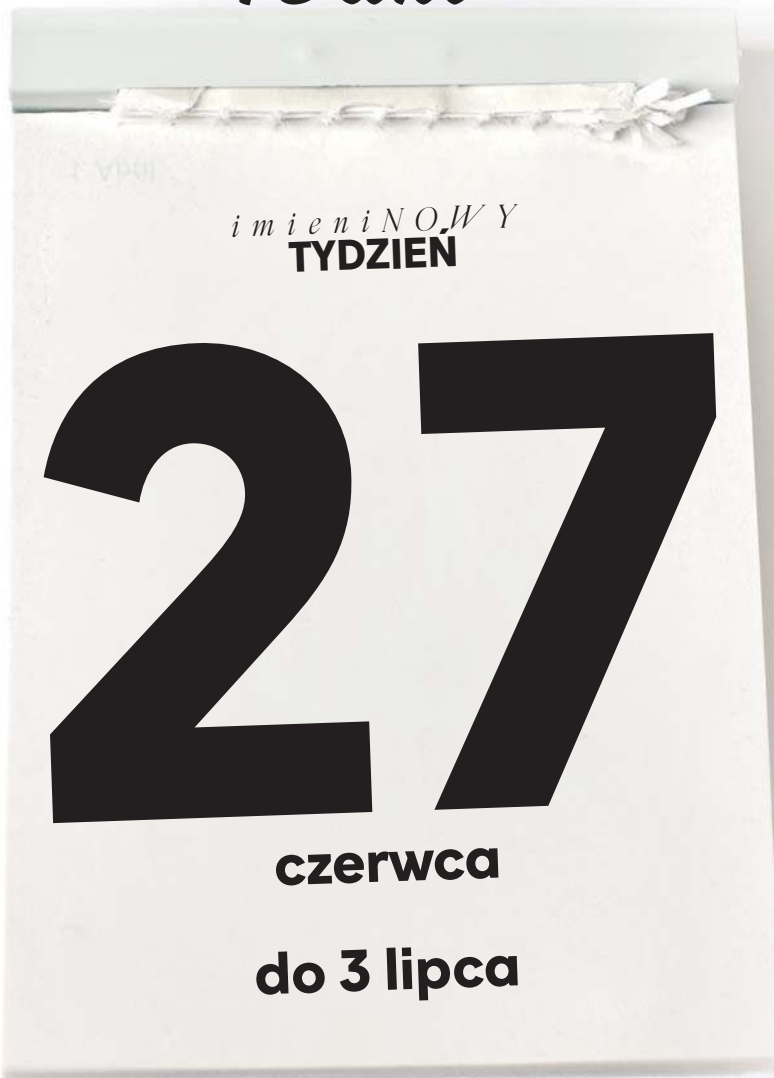
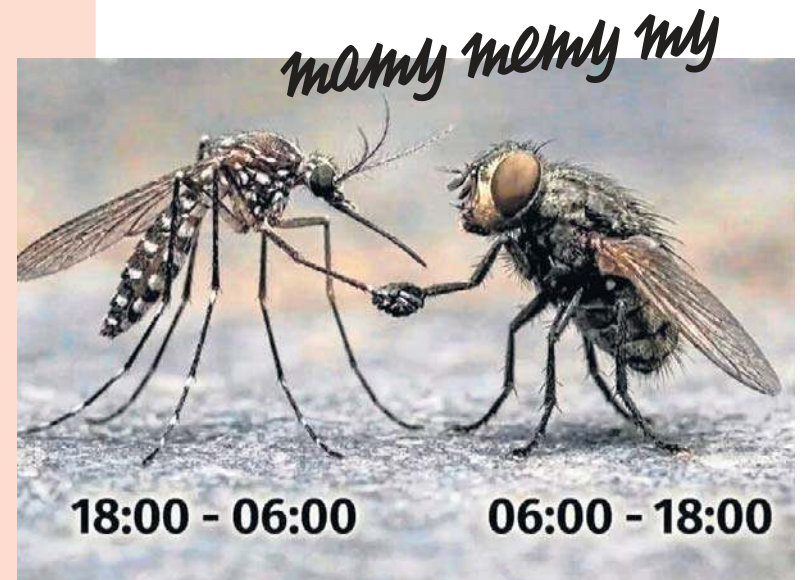
Bakterie, które rozmnażają się przez kichanie, prowadzą tryb życia koczowniczy.

Pięta Achillesa to miejsce, które jest wrażliwe na śmierć.

Wokulski zakupił klacz od Krzeszowskiego, aby później prosić o jej rękę.

DO REDAKCJI: ŻAŁUJĘ, ŻE KOŃCZY SIĘ JUŻ SEZON NA TRUSKAWKI. OD MIESIĄCA OBJADAM SIĘ NIMI CODZIENNIE. ŻEBY DŁUŻEJ SIĘ NIMI CIESZYĆ, ZROBIŁAM PRZETWORY.

IMIENINY OBCHODZĄ

27 CZERWCA: Władysław, Maria, Jan, Joanna, Teresa, Maryla, Cyryl, Bożydar, Samson, Włodzisław, Włodzisława **28 CZERWCA** Ireneusz, Leon, Paweł, Józef, Marcela, Lubomir, Leona, Wincentyna

29 CZERWCA: Piotr, Paweł, Beata, Maria, Emma, Benedykta, Ema, Iweta, Kasjusz, Kasja **30 CZERWCA:** Lucyna, Emilia, Władysława, Jan, Władysław, Milena, Leon, Bazyli, Leona **1 LIPCA:** Halina, Marian, Otton, Karolina, Szymon, Marcin, Julian, Bogusław, Estera, Aaron **2 LIPCA:** Jagoda, Maria, Urban oraz Piotr, Bożydar, Martynian, Bernardyn, Bogudar, Bogodar **3 LIPCA:** Tomasz, Jacek, Anatol, Mirosław, Leon, Józef, Longina, Longin, Radomir, Leona, Kamelia

NIEZAPOMNIANY „KUSY”

W poniedziałek imieniny obchodzą panowie o imieniu Paweł. To okazja, aby przypomnieć sylwetkę Pawła Królikowskiego, który urodził się 1 kwietnia 1961 r. w Zduńskiej Woli. Zmarł 27 lutego 2020 w Warszawie. Był aktorem filmowym, telewizyjnym, teatralnym i dubbingowym. Jego pierwszą rolą ekranową był chuligan w filmie dla dzieci i młodzieży „Dzień kolibra” (1984). W 1987 roku ukończył studia na Wydziale Aktorskim filii krakowskiej PWST we Wrocławiu. Przez 13 lat realizował programy dla młodych widzów – Truskawkowe studio (1990–2000). Znany telewizjom był też z roli policjanta Igora Rostonia w serialu TVP2 PiłBull (2007–2008), roli gliniarza w serialu Fałszerze – powrót Sfory (2006) oraz Kusego w serialu TVP1 Ranczo (od 2006–2016). Wychowywał sześćro dzieci.

NA WSPÓLNEJ

Matka Brygidy musi oddać paserowi podwójną kwotę za skradzioną Kluskom biżuterię. Szantażuje więc Milenę jej kompromitującymi zdjęciami z aplikacji randkowej i grozi, że pokaże je Bożydarowi. Matka Remka wysła pieniądze Jolancie i myśli, że sprawa jest zamknięta. Jednak jej mąż i tak otrzymuje pojętne fotografie żony z aplikacji randkowej. Tymczasem Igor wyjeżdża służbowo. Julka obiecuje poprawę, ale wkrótce wyłudza pieniądze od Anki i szuka narkotyków u Leona. Chłopak odmawia podania jej kolejnej dawki, więc nastolatka idzie do Kosmy.

Leon spotyka się z Julką. Wie, że próbowała ona kupić narkotyki od Kosmy. Ma wyrzuty sumienia, że to on dał jej po raz pierwszy środki psychoaktywne. Dochodzi do wniosku, że dziewczyna jest niedojrzała. Gdy Julka reaguje agresją i urzuca awanturę, chłopak z nią zrywa. Podczas spotkania z klientem, kardiochirurgiem Gregiem Kalskim, Zakoscielny nagle źle się czuje. Lekarz podejrzewa zawał i wzywa pogotowie. Nalepa dziękuje mu i dowiaduje się, że od jutra zaczyna on pracę na ich oddziale. Syn Cieślików wciąż mierzy się z falą hejtu w sieci. Fiona wpada na trop. Informatyk jej matki namierza adres, który może należeć do szkolnej koleżanki zakochanej w Kajetanie. Monika nagrywa podcast o przemocy w internecie i zgłasza sprawę na policję. W redakcji wybucha konflikt. Choć Smolny chwali wywiad Marceliny, Sandra go krytykuje. Gdy Gwiazdowa odkrywa w jej mailach kompromitujące informacje i słyszy plotki na swój temat, publicznie ujawnia romans męża ze Smoczyńską. Monika dopytuje matkę Fiony o jej zgłoszenie hejtu, gdyż na policji nie ma po nim śladu. Kowalska przyznaje, że skłamała. Nie dotarła na komisariat z powodu ataku lęku. Wkrótce Fiona mówi Kajetanowi, że hejterką jest Paulina. W komentarzu użyła sekretu znanego tylko jej. Wściekły chłopak konfrontuje się z koleżanką.

„Taniec z Gwiazdami”

● To już pewne – „Taniec z Gwiazdami” wróci jesienią z 19. edycją. Ujawniono już pierwszą uczestniczkę. To Helena Englert. Aktorka powiedziała w „Halo, tu Polska!”, że czuje się bardzo podekscytowana. Zapewniała, że ma ogromne wsparcie rodziców i przyjaciół.

FOT. ANDRZEJ BANAS

Marzy o grze w serialu

● Na planie programu „Kocham Cię, Polsko!” Marzena Rogalska opowiedziała o swoim marzeniu. Prezentorka chciałaby wystąpić kiedyś w serialu „Ranczo”. – Mogę z Solejkową parzyć kawę – powiedziała.

FOT. SYLWIA DĄBROWA